

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE SCHAT VAN SIVA

N° 2727

WEEKLIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Schat van Siva

HOOFDSTUK I.

DE VLUCHTELINGEN

Het was omstreeks negen uur in de ochtend, toen een man langzaam langs een smal bospad liep, dat zich slingerde door een van de woeste wouden van Nepal, op ongeveer een half uur te paard van Sonaripur, de residentie van de Maharaja van Dacca, Ram Kazlibash.

De man hield de blikken op de grond gericht en scheen iets te zoeken. Hij was een Europeaan, bijna zes voet lang en buitengewoon breed van schouders. Al zijn bewegingen getuigden van geweldige spierkracht en een duidelijker bewijs vormde zelfs nog zijn tot de elle-

hoog ontblote armen, zijn stierenek, zijn benen als pilaren en zijn vuisten als smidshamers. Zijn brede gezicht had echter een merkwaardig goedhartige en kinderlijke uitdrukking, die eigenlijk helemaal niet paste bij zijn machtige lichaam, dat onwillekeurig aan dat van een bison deed denken. Hij droeg een leren rijbroek, hoge rijlaarzen en een sporthemd, dat van voren open was en zijn brede, behaarde borst bloot liet, want het was al knap warm. Hij had een brede leren riem om zijn middel, waaraan rechts een revolvertas en links de schede van een sterk jachtmes hing.

Het deed eigenaardig en bijna lachwekkend aan, dat deze reus in zijn linkerhand een rieten mandje droeg, dat men eerder bij een leuk jong meisje zou hebben gedacht. Nu bukte de reus zich en plukte, met een brede grijnslach op zijn goedgezichte gezicht een vrucht, die wel enigszins leek op onze bramen, even blauw, maar groter. Hij bekeek de vrucht, alsof er heel wat aan te zien was en legde ze toen in het mandje dat al half vol was.

De reus floot zacht tussen de tanden en zei, terwijl hij een tevreden blik op de inhoud van zijn mandje wierp :

— Dat zal er ingaan als een borrel in een doodgraver. Ik voor mij houd niet van die dingen, maar mylord schijnt ze lekker te vinden en dat is de hoofdzaak. Mijnheer Brand zegt ook dat zij goed voor hem zijn en daarom loop ik rond als een kind van vijf jaar en pluk dingen, die op bramen lijken en het toch niet zijn.

Hij had onder zijn alleenspraak het pad verlaten en liep nu naar een verzameling van stenen, half afgebroken zuilen en puin, midden in de wildernis toe. Het waren de overblijfselen van een eeuwenoude tempel, lang geleden door brand verwoest en die oorspronkelijk zeker een grote oppervlakte had beslagen. Nu was er niets meer over dan wat brokken muur van bijna een meter dik, een stuk van een stenen fontein en een grote binnenplaats, bijna totaal bedekt met puin. En dat alles was overwoekerd door onkruid, lianen slingerden zich van

de ene muur naar de andere.

De Europeaan scheen hier echter erg goed de weg te weten, want hij liep fluitend verder en stak de voormalige binnenplaats van de tempel schuin over, totdat hij in een van de hoeken kwam.

Hier stond hij stil, keek aandachtig om zich heen, overtuigde zich dat niemand hem kon zien en schoof toen met de voet een zwaar stuk puin opzij. Hij maakte op deze manier 'n roestige ring van een zwaar houten luik vrij. Hij trok er aan, het luik ging open en tegelijkertijd liet de reus een waarschuwende kreet horen.

— Blij dat je terug bent, James, zei een opgeruimde stem. Ik zie het eigenlijk liever niet dat je wegloopt. Je bent toch niet te ver weg geweest ?

— Ik heb mij aan het bevel gehouden, mijnheer Brand, antwoordde de reus.

— Niets verdachts gezien ?

— Helemaal niets. Wij zijn hier nu al bijna acht dagen, mijnheer Brand en in al die tijd heb ik, als ik mij voorzichtig buiten waagde, nog geen levende ziel gezien. Natuurlijk uitgezonderd de apen en de papegaaien, maar daarvan zijn er dan ook wel wat al te veel ; zij maken een heidens kabaal.

Hij was onder het spreken de stenen trap afgedaald, liet het luik zacht boven zich dichtvallen en stond nu in een grote kelderruimte, die spaarzaam verlicht werd door een olielamp, die minstens enige eeuwen oud moest zijn en door een vaardige hand uit koper was gedreven.

Het gewelf werd hier en daar gesteund door mansdikke, met vreemde figuren versierde pilaren, in de vorm van reusachtige vazen.

Bij een van deze pilaren lag, op een bed van bladeren en varens, een man met een bleek, maar energiek gezicht, waarin twee grijze ogen vol schranderheid en geestkracht schitterden. Zijn beide voeten zaten in verband en ook een van zijn handen was verbonden. Die man was Lord Edward Lister, alias John Raffles.

[Uit het vervolg van dit verhaal zal gauw genoeg blijken hoe het kwam dat de Londense gentleman-dief, de langge-

zochte vijand van Scotland Yard, in deze kelder kwam, ver van de beschaving, in een woeste streek, waar de Indische Maharaja's nog als potentaten en alleenheersers optraden.

Hier, als het ware op de drempel van het geheimzinnige Tibet, heerste de Maharaja van Dacca als absoluut meester, beschikkend over dood en leven van zijn onderdanen.

Niet ver van hem vandaan zat op een lage driepoot een knappe vrouw, een Hindoese met 'n zeldzaam blanke huidskleur en blauwzwart haar, dat in een dikke wrong in de nek lag. Zij was alervreemdste gekleed, half als man, half als vrouw. Het bovenlichaam was gehuld in een gewoon mannenhemd, dat zeker van de reus Henderson was geweest. De rok was vervaardigd uit niets anders dan een paardendeken, met een riem om het middel vastgemaakt.

De onberispelijk gevormde, kleine voeten, met hoge wreef, waren bloot, evenals de benen tot aan de knie.

In de oren droeg de vrouw twee fijn bewerkte gouden ringen. Haar ogen waren groot en diepzwart en hadden die mystieke gloed, eigen aan de Indische vrouwen.

Zij was blijkbaar van gemengd ras, want haar huid was merkwaardig blank en ook de gelaatsvorm herinnerde meer aan die van de Europese vrouwen dan aan die van de Hindoese. Zij zat stil, de handen in de schoot gevouwen, met een glimlach om de volle rode lippen naar de gewonde te kijken.

Maar zodra Henderson binnen was gekomen, stond zij op, liep hem tegemoet, nam hem het mandje af en begon de geurige vruchten zorgvuldig te ontdoen van bladeren en aarde.

Henderson keek even toe en wendde zich toen tot Raffles met de vraag:

— Hoe staat het er nu mee, mylord? Hebt u vannacht goed gerust?

— Voortreffelijk, James, ik dank je, antwoordde Raffles met een glimlach. Als het herstel zo blijft voortgaan, dan zal ik overmorgen zeker kunnen lopen.

— U zou al beter zijn, Sahib, wanneer u zich niet voor mij had opgeof-

ferd, zei de vrouw.

Zij had een diepe, klankvolle stem toen zij deze woorden sprak. Zij sprak het Engels uit met een eigenaardige keelklank, die de verrukking had gemaakt van Henderson.

Raffles wendde haar echter het hoofd toe en vroeg enigszins verbaasd:

— Ik zou mij voor u opgeofferd hebben? Wat bedoelt u daarmee, Sherah?

— Zou u het echt niet weten? Bent u dan al vergeten, dat u uw schoenen uitgedaan hebt en ze mij hebt gegeven, toen wij waren opgesloten in die vreselijke torenkamer, waarvan de vloer gloeiend heet werd gestookt?

— Mylord vergeet dergelijke dingen altijd, mevrouw, zei Henderson. Hij heeft natuurlijk ook vergeten, dat hij u het eerst aan het touw bond, dat wij hadden laten zakken, ofschoon hij met blote voeten op die vervloekte vloer stond, neem mij niet kwalijk, dat ik mij zo kras uitdruk. Mijn bloed kookt nog altijd, als ik er aan denk, op welke manier mijnheer uw echtgenoot, de Maharaja van Dacca, zich op u en op mylord heeft willen wreken, ofschoon u allebei zo onschuldig was als pas geboren kinderen. Ik zeg, dat wij hier nooit hadden moeten komen.

— Dat is jouw standpunt, James, maar als ik hier niet gekomen was, zou ik een heel interessant avontuur hebben gemist.

— Het is gemakkelijk achteraf iets «interessant» te noemen, bromde Henderson. Is het zo interessant, door een beest van een vent in een toren te worden opgesloten, om daar als jonge haren te worden gebraden, omdat die ezel zich in zijn kop gehaald heeft, dat u en die dame...

— James, viel Raffles hem op strenge toon in de rede.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, antwoordde Henderson beschaamd. Ik weet wel dat ik mijn mond voorbij praat, maar het is toch ook al te bar. Wij kwamen hier om de oude tempels te bestuderen. Nu geef ik voor mij geen penny om al die oude rommel en al die steenhopen, maar u en mijnheer Brand

zijn nu eenmaal geleerd en dat is dus tot daaraantoe. Maar in plaats van tempels te bestuderen zijn wij verraden en verkocht door een van die bruine apen, Daoud heette de kerel, geloof ik. U had nooit naar hem moeten luisteren, mylord.

— Nu is het mijn beurt om te zeggen, dat men zolets achteraf gemakkelijk kan beweren, James, liet Raffles zich glimlachend horen. Ik had een week geleden echter absoluut geen reden om die Fellah te wantrouwen, toen hij mij kwam vragen een Engelse dame te redden uit de harem van Ram Kazilbash, die daar tegen haar zin gevangen werd gehouden. Ik kon toen niet weten, dat Daoud zwaar verliefd was geworden op Sherah en dat hij zich op haar wilde wreken, nadat zij hem had afgewezen, door het te doen voorkomen alsof zij met mij een nachtelijk rendez-vous had en daarna zijn meester, Ram Kazilbash te waarschuwen, dat zijn lievelingsvrouw hem bedroeg.

Sherah, de jonge Hindoese, had met gebogen hoofd geluisterd en zei nu op dezelfde zachte toon :

— Wij Oosterlingen, voelen deze dingen anders dan u, vreemdelingen. Ram Kazilbash, mijn meester, beschikte over mijn leven, hij mocht mij doden als hij wilde.

— Braden als een piepkukken ook ? riep Henderson woedend uit. En zonder een spoor van bewijs ? Als een idioot, die afgaat op de getuigenis van een jaloerse slaaf ? Neem mij niet kwalijk, madame, maar dan heb ik toch meer op met onze zeden.

— Ook u doodt uw vrouwen uit jalouzie, ging Sherah verder, zonder op te kijken.

— Maar wij poffen ze niet als kastanjes, antwoordde Henderson koppig. Wij schieten ze neer, wij steken ze hoogstens overhoop, maar wij martelen ze niet. Goede hemel, ik geloof waarachtig dat u in staat zoudt zijn, weer naar die barbaar terug te keren, zodra u zich weer vrij kunt bewegen.

De vrouw maakte een gebaar van heftige afkeer en riep uit, terwijl haar

donkere ogen fonkelden :

— O nee, dat nooit, nooit. Nooit ga ik weer naar die man terug ; hij heeft veel meer gedaan dan mij te hebben willen doden, hij heeft mijn onschuld in twijfel getrokken, hij heeft de getuigenis van een ellendige slaaf hoger gesteld dan die van zijn lievelingsvrouw.

— Dat klinkt tenminste menselijk, riep de reus uit. Als ik een vrouw was, dan zou ik mij geloof ik, ook nog wel tien keer bedenken, voordat ik weer terugging naar een heerschappij, dat mij had willen roosteren.

— U mag in geen geval naar hem teruggaan, klonk de rustige stem van Raffles. Ik kan echter niet inzien, waar u wel heen zou kunnen gaan. Hebt u familie, die u zou kunnen beschermen ?

— U kent de gebruiken van ons land niet, Sahib. Mijn eigen broer, mijn vader, zou mij meedogenloos weer terugsturen naar de Maharaja, die mij gekocht heeft, wanneer ik een toevlucht bij hen zou komen zoeken. En zelfs al zouden zij mij willen beschermen, zouden zij het niet kunnen, want het zou direkt bekend worden, waar ik mij ophield en de soldaten van de Maharaja zouden mij ophalen en weer naar de harem terugbrengen ; zij zouden ook mijn vader doden, omdat hij ongehoorzaam was geweest en zich tegen de heerser had durven verzetten.

Een ogenblik was het stil in het keldergewelf en men hoorde niets dan het eigenaardige geluid, teweeg gebracht door de grote krekels, die zich tussen de muurspleten verborgen hadden.

Niemand vertoonde zich ooit in deze ruïne en men kon zich hier dus veilig voelen.

Slechts nu en dan en dan nog pas toen er drie dagen verlopen waren na de ontvluchting uit de toren, waagde een van de mannen zich naar buiten, om frisse lucht te scheppen en een reebok of een houtduif te schieten.

De vrouw was het eerst genezen, want door de opoffering van Raffles hadden haar voeten maar weinig geleden. Zij had echter enige dagen zware koorts gehad, maar dat was allemaal

voorbij en zodra zij zelf kon lopen, wijdde zij zich aan de genezing van haar redder, met een toewijding, die voor Charles Brand hoegenaamd geen twij-

fel overliet aangaande de gevoelens, die de jonge vrouw ten aanzien van Raffles koesterde.

HOOFDSTUK II.

HET GEHEIME DOCUMENT

Enige uren later verlieten Henderson en Brand, na de nodige voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, de kelder onder de oude tempel, om, als het kon, wat wild te gaan schieten voor de lunch.

Raffles had hen echter op het hart gedrukt, niet ver weg te gaan en ook zo weinig mogelijk te schieten, om hun aanwezigheid niet voortijdig te verraden.

De twee mannen waren ieder met 'n Winchester-repeteerbuks, hun revolvers en hun sterke kapmessen gewapend. Zij liepen dwars over de met puin bedekte binnenplaats, waar hier en daar nog brokstukken stonden van de zware pilaren, die het dak van een gaanderij hadden gedragen, die om de binnenplaats heenliep.

Zij bleven aan de voet van een over-eind staand muurgedeelte een ogenblik

stilstaan en overtuigden zich, het geweer in de aanslag, dat de omgeving veilig was.

En daarop richtten zij hun schreden naar een open plek in het woud, waar zij, toen zij hier hun kamp hadden opgeslagen, herhaaldelijk op wacht hadden gestaan, om op het wild te loeren, dat tamelijk overvloedig was in deze streken.

Zij namen nu de grootste voorzichtigheid in acht, want de tegenwoordigheid van een tijger had hen ongerust gemaakt.

De twee jagers bevonden zich hier op de grens van de onafzienbare, woeste en bijna ontoegankelijke « jungle », die door Rudyard Kipling op zo meesterlijke wijze is beschreven.

Het was dus zaak voorzichtig te zijn en oren en ogen goed de kost te geven.

De beide mannen waren de open plek net genaderd, toen zij plotseling stokstijf bleven staan.

Aan de overkant van het grasveld, dat hier ongeveer tachtig meter breed was, liep, blijkbaar zonder zich enig gevaar bewust te zijn en zonder de twee mannen op te merken, een reusachtige tijger.

Het was een koningstijger van de grootste soort, prachtig gestreept en die zeker drie meter mat van de neus tot het puntje van de staart. Het dier liep met de wrede kop naar de grond gebogen en scheen een spoor te volgen. De staart zwiepte zachtjes heen en weer.

Henderson vroeg op zacht fluisteren de toon aan Brand :

— Wilt u schieten, mijnheer Brand ? Van ons beiden hebt u zeker de meest vaste hand.

Zonder te antwoorden hief Brand zijn buks op. Hij drukte de kolf tegen de schouder en mikte zorgvuldig op de kop van het dier.

Maar alsof de tijger instinctief gewaarschuwd werd, nam hij ineens een geweldige sprong, die hem bijna acht meter verder midden tussen het struikgewas deed neerkomen en een sekonde later was er van het koninklijke dier niets meer te bespeuren.

Zij gingen nog een stukje verder de wildernis in, nu scherp op hun hoede, want de ontmoeting met de tijger had niet nagelaten indruk op de beide jagers te maken.

Eindelijk ontdekte Brand een klein aardvarken, dat haastig wegrende, maar dat door zijn kogel achterhaald werd. Henderson laadde het dier op zijn stevige schouders en zij gingen terug naar de ruïne.

Ongeveer een uur later betraden zij opnieuw de binnenplaats van de in puin gevallen tempel. Zij hadden de binnenplaats ongeveer voor de helft overgestoken, toen Henderson plotseling onbeweeglijk bleef staan met een uitdrukking van afgrijzen op zijn gezicht.

Hij staarde naar iets op de grond en toen Brand de richting van zijn blik volgde, zag hij met ontzetting 'n kleine

slang met een driehoekige, enigszins afgeplatte kop en boosaardig fonkelen de ogen snel op de reus toeschuifelen door het droge, korte gras, dat hier tussen de stenen woekerde. Het was een diamant-adder, een van de vergiftigste slangen, die er in India te vinden zijn en waarvan de beet onherroepelijk de dood ten gevolge heeft.

Henderson uitte een doffe kreet, liet het aardvarken vallen en maakte een wanhopige sprong achterwaarts, om zich buiten het bereik van het afschuwelijke reptiel te stellen, dat zich met luid gesis bijna rechtstandig op zijn staart verhief en zich op de reus wilde werpen. Henderson tuimelde achteruit, struikelde over een stuk steen en bonsde tegen een van de zuilen aan, een stuk van bijna anderhalve meter hoog. Henderson was een zware kerel, de zuil stond wat wankel en stortte om, toen hij er met zijn volle gewicht tegenviel.

Zich op zijn staart voortbewegend, naderde de moerasadder de liggende Henderson.

Maar Brand had zijn tegenwoordigheid van geest spoedig terug. Razendsnel trok hij zijn zware kapmes, bestemd om er lianen mee door te hakken en met een enkele slag sloeg hij het giftige reptiel in twee stukken. Hij vertrapte de kop van het giftige monster onder zijn hiel en wendde zich toen tot Henderson, die op zijn partes posteriores was gaan zitten en wiens bleke gezicht verried, welke angsten hij had doorstaan.

Hij stak Henderson de hand toe, om hem te helpen opstaan, toen zijn blik viel op de omgevallen zuil.

Deze bestond uit ronde stukken van ongeveer anderhalve voet dikte, die op elkaar waren gestapeld. Zij waren door de reus bij zijn val van hun plaats geschoven en op de grond terecht gekomen en daardoor lag de onderste steen bloot. En in het midden daarvan ontdekte de verbaasde Brand een cirkelronde opening, waaruit een voorwerp stak, dat hij niet direkt kon thuisbrengen. Het leek wel een stuk bamboe, of in ieder geval iets dat er veel op leek. Hij kwam dichterbij en zag dat het gat

bereikt kon worden, door een loszittend gedeelte van de onderste ronde steen, bijna zo groot als een hedendaagse molenstein, maar wel tienmaal zo dik, van zijn plaats te trekken. Dat hoefde nu echter niet meer, omdat de dekstenen allemaal van hun plaats waren geraakt.

Brand bukte zich, nam het langwerpige voorwerp uit het gat en bekeek het aandachtig.

— Wat hebt u daar toch, mijnheer Brand ? vroeg Henderson.

— Dat mag de drommel weten, James. Maar dat is wel zeker, dat die diamantslang oorzaak is geweest, dat wij een heel zeldzame vondst hebben gedaan. Laten wij het direkt aan mylord laten zien.

— En zou dat ding, dat u daar in de hand hebt, oud zijn, mijnheer Brand ?

— Heel oud, James, ik taxeer wel 5000 jaren en misschien nog ouder.

Henderson zette grote ogen op, maar zei niets, liep op het luik toe, trok het open en riep naar beneden, om Raffles gerust te stellen :

— Alles in orde hier boven. Het was maar een grapje van mij.

Hij begon de stenen trap af te dalen, door Brand op de voet gevolgd.

— Mag ik weten waarom jullie je aankomst hebt menen te moeten aankondigen door de imitatie van een onweer ? vroeg Raffles.

— Neem het ons maar niet kwalijk Edward, zei Brand half lachend, half ernstig. Het was onze schuld niet, het was de schuld van een adder.

En hij vertelde met een paar woorden wat er net op de binnenplaats van de tempel was gebeurd.

Raffles had aandachtig toegeluisterd en riep nu vol belangstelling uit :

— Dat is zeker de vreemdste zaak, waarvan ik ooit gehoord heb. Ik zou jullie in overweging willen geven de binnenplaats eens grondig te onderzoeken, want misschien huist er nog wel meer dan dat giftige gebroed. Ik heb midden tegen slangenbeten bij mij, maar tegen de beet van de diamantslang sta ik machteloos. Wanneer men er niet in slaagt onmiddellijk de beet met een

gloeiend ijzer uit te branden en het vlees daarom heen weg te snijden, dan is het slachtoffer onherroepelijk ten doede opgeschreven. Maar laten wij die slang rusten en laat mij het voorwerp eens zien, dat jullie op zo 'n wonderlijke manier in de geheime bergplaats van die zuil hebt gevonden.

— Hier heb je het, ik houd het op een stuk bamboe en ik geloof, dat er iets in zit, zei Brand, terwijl hij het gele voorwerp dicht bij zijn oor heen en weer schudde.

Hij stak het vervolgens Raffles toe, die het enige ogenblikken aandachtig bekeek en daarna zijn ogen met een eigenaardige uitdrukking op het gezicht van de jongeman bevestigde.

— Bamboe ? Nee, nee, Charles, daarin vergis je je. Het is het zuiverste goud, dat ik ooit gezien heb.

— Goud ? riep Brand vol verbazing. Maar dan is het een koker. Kijk eens gauw wat er in zit ?

Raffles wreef de koker, die ongeveer een voet lang en een paar duim in doorsnee was, een paar keer over het leer van zijn rijbroek en liet toen de glanzende plek aan Brand zien, terwijl hij zei :

— Ik geloof niet dat bamboe op deze manier zou schitteren. Het is wel degelijk goud en prachtig bewerkt op de koop toe. Ik denk, dat dit voorwerp afkomstig is uit de tijd toen de Mongolen hier nog de baas waren. Vooral de priesters hadden het in het versieren van gouden en zilveren voorwerpen tot een buitengewone hoogte gebracht. Kijk eens naar die prachtige voorstellingen van vogels, herten, paarden en honden. Hier is een hele reeks van zinnebeelden en dit zijn tekens, die ik niet ken.

Sherah was langzaam dichterbij gekomen en zei nu bescheiden :

— Misschien... als u mij zou willen toestaan, Sahib, die tekens eens te bekijken... ik ben een Hindoese.

— Dat is waar, Sherah, wie zouden wij beter kunnen vragen dan u, zei Raffles snel. Kunt u mij zeggen wat die tekens inhouden ?

De jonge vrouw had de gouden koker

uit de handen van Raffles aangenomen, bekeek de tekens enige ogenblikken en zei toen :

— Het zijn de zeven Openbaringen van Brahma. Zij stellen voor Liefde, Zelfverlochening, Armoede, Opoffering, Medelijden, Onderdanigheid en Goedheid.

Zij gaf de koker terug, na de tekens nog eens te hebben bekeken en Raffles bedankte haar met een paar vriendelijke woorden.

Hij probeerde nu te ontdekken, hoe de koker gesloten werd, maar het duurde geruime tijd alvorens hij, verborgen in een versieringsmotief, een uiterst fijn stiftje had gevonden, niet dikker dan een speld, dat hij omlaag drukte. Nu kon hij zonder moeite het bovenste gedeelte van de koker losschroeven.

Henderson en Brand waren dichterbij gekomen en keken in grote spanning toe. De koker bevatte een opgerold stuk perkament, dat prima geconserveerd was en waarop de tand des tijds geen vat scheen te hebben gehad, wat ook niet zo vreemd was, want het was steeds volkomen van de lucht afgeslo-

ten geweest en veilig bewaard in het binnenste van de stenen pilaar.

Raffles ontrolde het dikke perkament en zag dat het met eigenaardige tekens bedekt was.

— Wat stelt het voor, mylord ? vroeg Henderson ongeduldig.

— Het is schrift, James, antwoordde Raffles glimlachend. En nu zullen wij eens overgaan tot de bestudering van dit document.

Raffles had het perkament tussen de vingers uitgespreid en bekeek het met de grootste aandacht. Het was beschreven met eigenaardige karakters, die hij direkt als sanskriet herkende. Raffles had deze taal bestudeerd en toch was het hem volkomen onmogelijk, de betekenis te raden van deze tekens. Zij waren op het papier getekend of geschilderd met zwarte inkt, die nog maar heel weinig verbleekt was. In het midden van de achterkant van het perkament was een soort plattegrond getekend, voorzien van iets, dat zeker een verklarend bijschrift moest betekenen, maar dat voor Raffles voornamelijk 'n raadsel was.

HOOFDSTUK III.

DE SCHAT

Een ogenblik bleven Raffles en Brand verbaasd over het perkament heengebogen.

Toen onderzocht Raffles het stuk wat nauwkeuriger en zei na enige ogenblikken op zachte toon :

— Ik geloof, dat we hier een hele merkwaardige vondst hebben gedaan, Charles. Te oordelen naar de lettertekens van dit stuk, moet het op zijn minst enige duizenden jaren oud zijn. Wanneer ik mij niet vergis, dan werden deze tekens speciaal gebruikt door de Mongoolse priesters, die ook in deze streken oppermachtig waren en pas veel later werden verdreven tot aan de andere kant van de huidige Chinese grens.

— Ik zag het voor sanskriet aan, Edward.

— Daar heeft het ook erg veel van weg.

De jonge Hindoese was naderbij gekomen en zei nu met zachte stem, nadat zij het schrift gedurende enige tijd had bekeken :

— Wilt u mij een opmerking toestaan, Sahib ?

— Natuurlijk, Sherah !

— Dan zou ik u willen zeggen, dat deze taal het Pâli is, dat is de taal van de kanonieke boeken van de zuidelijke Bhoedhisten.

Raffles en Brand wisselden snel een blik met elkaar en keken toen de jonge vrouw, in wier wangen een zachte bloe

was opgestegen, aandachtig en nieuwsgierig aan.

— Het verbaast u, dat ik dit weet Sahib, maar ik moet u zeggen, dat mijn vader mij, voor ik in de harem van Ram Kazilbash kwam, een goede opvoeding heeft doen geven. Hijzelf was een beroemd taalvorser, die door vele Europese geleerden geraadpleegd werd, die naar ons land waren gekomen, om een studie van de taal te maken en hij bracht op mij een liefde over voor het onderzoek van onze oudste talen. De Maharaja bezat een zeldzame bibliotheek van oude geschriften en in het begin van mijn verblijf in de harem heb ik veel van die oude, vergeelde manuscripten doorbladerd.

— U kunt zich dus niet vergissen in de aard van dit geschrift ? vroeg Raffles.

— Nee, Sahib, ik vergis mij niet. Dit stuk is inderdaad in Pâli geschreven. Het oudste Indische schrift, dat u, Europeanen, kent, dateert uit de derde eeuw voor Christus, maar de boekerij van de Maharaja bevat geschriften, die nog ouder zijn en dit stuk is beslist ook minstens een paar eeuwen ouder.

— Zou u dan menen, dat u dit stuk zou kunnen ontcijferen ? vroeg Raffles.

Hij had haar het perkament in handen gegeven en de jonge vrouw liet er enige ogenblikken haar blikken over dwalen.

Toen zei zij langzaam :

— Het is geheimschrift, Sahib en het zal niet zo snel gaan, daar zult u op moeten rekenen.

— Wij hebben tijd in overvloed, She-rah, antwoordde Raffles glimlachend, neem dit stuk en onderzoek het met aandacht. Ik zou heel graag de inhoud weten ; ik ben zelf een groot liefhebber van de taalstudie en wie weet welke merkwaardige bijzonderheden dit stuk bevat.

— Ik zal proberen u tevreden te stellen, Sahib.

Zij trok zich met het stuk perkament terug in een hoek van het keldergewelf, maar pas nadat zij met vaardige en zachte hand de verbanden vernieuwd had om de verbonden voeten van de man, die haar het leven had gered.

Zij zat daar uren achtereen zo stil, terwijl slechts nu en dan het perkament in haar handen even bewoog en alleen haar lippen onafgebroken prevelden, alsof zij in zichzelf sprak.

Intussen had Brand aan Raffles het avontuur met de tijger verteld, zo snel gevolgd door de ontmoeting met de moerasadder, die zulke vreselijke gevolgen had kunnen hebben en die op zo 'n wonderlijke manier geleid had tot de ontdekking van het document.

Raffles had aandachtig toegeluisterd en zei, toen Brand zijn verhaal uit had :

— Ik wilde wel dat ik mijn voeten weer kon gebruiken, Charles, want de toestand begint steeds gevaarlijker te worden. Wanneer het wilde gedierte eenmaal ons spoor heeft gevonden, dan zullen wij hier een ware belegering moeten doorstaan en dan is er nog een ander groot gevaar en dat dreigt niet van de kant van de tijgers, maar die van een menselijk wezen, dat nog gevaarlijker is, omdat het nog bloeddorstiger is en nog wreder.

— Je bedoelt Ram Kazilbash ? vroeg Brand.

— Ja, die bedoel ik. Hij is een bijzonder wraakzuchtig man en wij mogen er niet op rekenen, dat hij zo gauw zijn pogingen zal opgeven, om niet alleen zijn lievelingsvrouw, maar ook de man-

nen in handen te krijgen, die hem zo zwaar hebben beledigd en hem zijn buit hebben beroofd. Ik ben er van overtuigd dat nu nog zijn soldaten het hele land aflopen om ons weer in handen te krijgen. Zeg mij eens, Charles, heb je deze kelder al eens grondig onderzocht ?

— Zo grondig als maar mogelijk is, antwoordde de jongeman. Hij is ongeveer 60 meter diep en 40 meter breed, uit zware, vierkante stenen opgemetseld en het gewelf wordt geschraagd door een twaalfstal bewerkte zuilen, net zoals die, waartegen je geleund ligt. Het zijn hele zware pilaren, in de vorm van een dikbuikige vaas, met korte hals en geschulpte rand.

— Heb je helemaal niets gevonden, waardoor je hebt kunnen ontdekken wat er vroeger in deze kelder bewaard werd ?

— Toch wel, Edward. Ik vond juist vanochtend in een van de hoeken een stenen vat, zorgvuldig afgedekt en toen ik de deksel verwijderde, bleek dat vat de kostelijkste wijn te bevatten, die ik ooit geproefd heb.

— Dat is geen wonder, Charles, men kan hier inderdaad van een goed beleggen wijntje spreken, zei Raffles glimlachend. Het moet namelijk 25 eeuwen oud zijn. Je moet me er straks eens een beker van laten proeven. Nu, dan hebben wij hier misschien gewoon te doen met een soort provisiekelder, waar de priesters de offergaven opstapelden, die door het volk aan de Goden werden gebracht. Hoe interessant de plek echter is, ik zou liever willen dat wij haar konden verlaten, want op de duur moet dit verblijf onder de grond schadelijk voor onze gezondheid zijn.

De beide vrienden bleven nog geruime tijd met elkaar praten, terwijl Henderson de eenvoudige maaltijd klaar maakte, aan de voet van de trap, nadat hij het luik met een stuk hout had opengezet, zodat de rook van het kleine houtvuur gemakkelijk door de opening kon ontwijken.

De dag verliep verder zonder enig incident, maar diezelfde nacht klonk het gebrul van de koningstijger dreigend

dichtbij; het wilde dier rook zonder enige twijfel de aanwezigheid van mensen.

Raffles was er zelfs van overtuigd, dat het dier vlak boven de kelder moest zijn en snuffelend heen en weer liep, op zijn zachte voetzolen, door de bouwval van de oude tempel.

Die dag echter vond Sherah de sleutel van het geheimschrift niet en ook de volgende dag zocht zij vergeefs en onafgebroken, zelfs onder de maaltijden, ofschoon Raffles haar al dringend had verzocht, zich niet al te veel in te spannen.

Intussen genazen de wonden van Raffles voorspoedig en op de derde dag na het vinden van het document kon hij al, geleund op de schouder van Brand een paar keer de kelder op en neer lopen.

Toen hij weer op zijn bed zakte, zei hij:

— Morgennacht vertrekken wij, Charles.

— Dat is toch veel te vroeg, Edward, riep Brand verschrikt uit. Je kunt nog onmogelijk helemaal beter zijn morgen.

— Morgennacht vertrekken wij. Onze toestand wordt hier onhoudbaar en wij moeten tot iedere prijs proberen weg te komen.

— Vergeet je dat wij geen paarden hebben?

— Die moeten wij zo snel mogelijk zien te krijgen en geeft men ze ons niet goedschiks, of zouden wij ons verraden door rijdieren te kopen, dan nemen wij ze. Wij moeten natuurlijk paarden hebben, want zonder die dieren kunnen wij onmogelijk de dichtst bijzijnde spoorlijn bereiken.

Een luide kreet deed hem ophouden en verschrikt omkijken naar Sherah, die al uren lang zwijgend in haar hoekje zat en het geheime document bestudeerde met een hardnekkige ijver, die door niets aan het wankelen te brengen was.

— Ik heb het gevonden, Sahib, ik heb het gevonden, riep zij uit. Het is mij gelukt het geheimschrift te ontraadselen.

— Wanneer ik daar blij over ben, Sherah, dan is het in hoofdzaak, omdat

u nu uw ogen en uw hersens niet meer hoeft in te spannen, hernam Raffles nu glimlachend. Ik bewonder uw intelligentie en ik zou graag weten wat de inhoud is van het document.

De vrouw had de oplossing van het raadselschrift op een stuk papier geschreven.

Zij nam nu met onnavolgbare beveligheid aan de voeten van Raffles plaats en las met haar diepe, klankvolle stem het volgende voor:

« In het jaar 4913 hebben de priesters van Boedha hier, op deze plek, midden in de eeuwige wildernis hun tempel gesticht. Op dezelfde tijd bouwden zij het huis van Vishnoe, dat gelegen is op een uur gaans van deze plek, wanneer men het bospad volgt, dat zich door het woud kronkelt. De mens is sterfelijk en wij willen onze schatten, door de gelovigen geschonken, toevertrouwen aan de schoot der aarde, want de tijden zijn somber van dreigend gevaar en wij moeten op alles voorbereid zijn. Weet, o sterveling, die dit vindt, waar wij deze schatten verborgen hebben. Daal de trap af, die naar de kelder voert, die onder deze binnenplaats gelegen is. Richt uw schreden naar de zevende pilaar aan uw linkerhand. Verschuif de Lelie van de Boedha, wiens beeltenis is aangebracht aan de voet van deze pilaar. Daal af in de opening die zich zal vormen. Een gang zal zich voor u uitstrekken die deze tempel verbindt met die van Vishnoe. Halverwege deze gang is, in een kleine nis aan de rechterkant een bronzen beeld van Siva geplaatst. Til dit beeld van zijn plaats en druk de stift omlaag, die u zult ontdekken in het midden van de holte, door het beeld bedekt. Dan zal de schat van de tempels de uwe zijn. »

Raffles en zijn beide lotgenoten hadden met de grootste aandacht geluisterd naar de tekst van dit eigenaardige stuk, duizenden jaren geleden geschreven en zo goed bewaard, alsof het gisteren op-

gesteld was.

— Het klinkt bijna als een sprookje, zei Charles Brand op zachte toon.

Sherah had haar zwarte ogen naar Raffles opgeheven en gaf hem het papier, terwijl zij met een zachte glimlach zei :

— De tempelschat is van u, Sahib.

— En u zou hem mij afstaan, Sherah, aan mij, de vreemdeling, de Engelsman? vroeg Raffles langzaam.

— U hebt mij het leven gered, Sahib, u hebt u voor mij willen opofferen. U hebt het eerst aan mij gedacht, toen uw vrienden te hulp kwamen. Ik wens dat die schat van u zal zijn. Och, kon ik maar op een andere manier mijn dankbaarheid getuigen.

De jonge vrouw had het op zo 'n hartstochtelijke toon gezegd, dat Brand plotseling begreep wat er in het hart van de jonge vrouw omging.

Hij wierp een zijdelingse blik op Raffles, maar deze keek zwijgend, met samengeknepen lippen op de schone Hindoese neer en zei alleen maar :

— Ik deed niets anders dan mijn plicht, Sherah ; iedere andere man, zou net zo gehandeld hebben als ik. Maar komaan, wij zullen eens zien in hoeverre dit geheimschrift de waarheid spreekt. U voelt zich toch zeker krachtig genoeg om mee te gaan, Sherah ?

— Ja, Sahib, ik wil u niet alleen laten.

— Op weg dan, beval Raffles. Steekt wapens bij u, vrienden, al denk ik, dat dit een overbodige voorzorg zal zijn.

— Misschien wel niet zo overbodig, Edward ; vergeet niet, dat wij de kelder onbewaakt moeten achterlaten en dat degene, die hier binnendringt, zich wel eens van onze wapens zou kunnen meester maken.

— Je hebt gelijk ; wij zullen alles meenemen en de sporen van ons verblijf hier zoveel mogelijk uitwissen, antwoordde Raffles.

Dadelijk ging ieder aan de slag om de bewijzen van hun verblijf in de kelder zoveel mogelijk te vernietigen. De half verkoolde takken van het houtvuur waarboven Henderson de maaltijden

klaar maakte, werden in een hoek geschoven, de wapens werden omgehangen, de tent en het eetgerei werden in de donkerste hoek verborgen en tenslotte werden de lampen gedoofd.

Bij het licht van de elektrische lantaarn van Charles Brand, liepen ze allemaal naar de zevende pilaar, die uiterlijk volkomen gelijk was aan alle anderen. Raffles bukte zich, zocht naar een Boedhabeeld, vond de Lelie, verschoof deze heilige bloem een stukje en direct viel een stuk van het benedenste gedeelte van de pilaar, die gedeeltelijk hol bleek te zijn, terug. Zij staarden in een nauwe opening, waaruit een duffe bedompte lucht hen tegemoet kwam.

— Ik eerst afdalen, James, zei Raffles.

En met deze woorden ging hij op de vloer zitten, stak de benen voor het gat, tastte even rond en kreeg de bovenste trede van een smalle, stenen trap onder de voeten. Hij schoof zich verder door de opening en was even later uit het gezicht verdwenen. Zijn stem scheen van heel ver te komen, toen hij riep :

— Kom, Sherah, ik zal licht maken met mijn lantaarn.

Het volgende ogenblik drong het schijnsel van zijn zaklantaarn door de vierkante opening naar buiten en bij het licht daarvan daalde de Hindoese voorzichtig langs de smalle stenen trap van twintig treden omlaag.

Na haar volgde Charly Brand, die al heel weinig moeite had met de afdaling en tenslotte kwam Henderson, wiens hijgend geblaas en gepraest maar al te duidelijk bewezen, dat de opening voor zijn zware lichaam eigenlijk niet berekend was.

Een ogenblik later stonden ze allemaal aan het begin van een onderaardse gang, ongeveer een meter breed en iets meer dan anderhalve meter hoog, zodat allen in gebukte houding moesten lopen.

De kalk was blijkbaar van uitsteken-de kwaliteit geweest en van verzakkingen viel niets te ontdekken.

De muren zowel als de vloer waren kurkdroog en geen enkel vochtdeeltje scheen in de gang te hebben kunnen

doordringen.

De tunnel was kaarsrecht en heel gemakkelijk te begaan, want de voet vond geen enkele oneffenheid.

Zwijgend gingen zij verder, tamelijk snel, totdat Raffles, die voorop liep, ineens stilstond en op half gedempte toon beval:

— Halt! Hier is de nis en dàar is het beeld van Siva!

Inderdaad, men stond hier voor een tamelijk grote uitholling in de rechterwand van de onderaardse gang, waarin een soort altaar was gebouwd, met in het midden 'n standbeeld van de Godin Siva in brons.

Henderson werd te hulp geroepen en het viel de reus al heel gemakkelijk, het beeld, dat niettemin bijna 150 kilo woog, van zijn plaats te tillen en naast het altaar op de vloer te zetten.

Een cirkelronde opening van ongeveer een voet doorsnee, werd in de bovenkant van het altaar zichtbaar.

Raffles hield er zijn lantaarn boven en had al gauw in het midden een koperen stift ontdekt.

Hij drukte er met kracht op en met een zacht knarsend geluid draaide nu plotseling het hele altaar om een onzichtbare spil in de achterwand van de nis en maakte zo een opening in die wand vrij van omstreeks een halve meter breedte en een meter hoog.

Raffles, die haastig achteruit had moeten springen, om niet door het zware altaar te worden getroffen, hurkte neer en liet het schijnsel van zijn lantaarn door de opening in een kleine gemetselde kelder vallen, die geen andere uitgang had dan het net ontdekte gat.

Rondom tegen de muren stonden met koper beslagen en met het vel van kaaimannen overtrokken koffers, afgewisseld met meterhoge bronzen en zilveren vazen.

Raffles wenkte zijgend en verdween

door de opening, door zijn drie tochtgenoten gevolgd. Zij bevonden zich in een klein vertrek, zuiver vierkant, ongeveer twee en een halve meter breed en twee meter hoog, zodat zij er alle vier gemakkelijk rechtop konden staan. Raffles liep op een van de koffers toe en sloeg het deksel terug. Het inwendige was half gevuld met gemunt goud...

Hij wierp een blik in de zilveren vaas, die er naast stond, stak er de hand in en toen hij die gesloten weer terugtrok en opende, lagen er op de palm een dozijn van de mooiste safieren, die hij ooit gezien had.

— De schatten van Aladin, mompelde Brand, die al heel veel dergelijke zaken had gezien en niettemin verbleekte van ontroering bij het zien van deze ongehoorde rijkdom.

Want de vaas, waar Raffles de hand in had gestoken, was tot bijna het midden gevuld met deze prachtige stenen en hij schatte de waarde van de safieren alleen op ruim een half miljoen pond sterling.

Een tweede vaas bevatte onberispelijk geslepen diamanten, afwisselend in grootte, van die van de erwt tot die van het duivenei en Henderson verklaarde naderhand, dat hij er letterlijk « van op zijn benen stond te trillen ».

Bij handen vol tegelijk kon Raffles de diamanten uit de vaas putten, steeds meer, steeds meer, tot er voor een waarde van vele miljoenen op het deksel van een van de koffers was uitgespreid...

De Grote Onbekende zelf was zo onder de indruk, dat hij geen woord sprak.

Voor Sherah echter scheen deze vondst de gewoonste zaken van de wereld te zijn.

Zij keek nauwelijks naar de diamanten, naar de robijnen en amathisten, naar de topazen en de smaragden om, haar zwarte ogen keken alleen naar het gezicht van Raffles...

HOOFDSTUK IV.

DE TIJGER

Raffles dacht er echter niet aan, nu al een soort inventaris op te maken van de inhoud van deze wonderlijke schatkamer.

Dat zou zeker uren ophouden en hij wilde eerst zien waar de tunnel hem heen zou brengen: het kon misschien nuttig zijn te weten, op welke plek van de tempel van Vishnoe hij uitkwam.

De edelstenen werden dus weer in de vazen gedaan, de koffers, die gouden munten, gouden vaatwerk, zilveren en gouden staven en andere prachtige kunstvoorwerpen bevatten, werden weer gesloten en zij verlieten de schatkamer, om de tocht door de tunnel voort te zetten.

Er werd weinig gesproken, want ze waren allemaal onder de indruk van wat zij net gezien hadden.

Daar lagen schatten, waarmee de Grote Onbekende duizenden gezinnen gelukkig zou kunnen maken.

Na twintig minuten te hebben gelopen, hield de onderaardse gang plotseeling op. De rechterwand eindigde hier in een steile, stenen trap met smalle treden en toen Raffles het licht van zijn lantaarn naar boven richtte, kon hij geen enkele opening zien.

— Wacht hier even op mij, zei hij. Ik moet zien, waar deze trap heen gaat.

Hij hing zijn lantaarn aan 'n knoepsgat van zijn jack en begon de trap niet zonder moeite op te klimmen. Maar ein-

delijk kon hij niet verder, want de trap versmalde zich nu zodanig, dat er geen plaats was om ergens de voet te zetten.

Toch moest hier ergens een uitgang zijn, dat begreep hij wel. Hij bekeek dus de muur rondom zich aandachtig en na enig zoeken meende hij een uitsteeksel te hebben ontdekt, dat hij probeerde te verschuiven.

Het lukte hem pas na veel moeite het uitsteeksel iets in te drukken en op hetzelfde ogenblik sprong er een kleine deur open, waar doorheen flauwtjes het daglicht naar binnen drong.

Voorzichtig stak Raffles het hoofd naar buiten en keek toen verwonderd rond.

Hij zag een met marmeren platen beklede wand op ongeveer vijf voeten van zijn gezicht af, en links en rechts, maar veel verder, vielen zijn blikken op een dergelijke wand.

Hij waagde het er op door de gevormde opening naar buiten te kruipen en nu pas bleek hem waar hij zich bevond: de smalle trap had toegang gegeven tot het binnenste van het geweldig grote beeld van Vishnoe en hij eindigde in het voetstuk, waarop de Godin stond.

Wat hij net gezien had, waren de zijwanden en de achterwand van de grote tempelzaal, waar hij op die noodlottige avond Sherah voor het eerst gezien had. Hij luisterde aandachtig, maar toen hij totaal niets hoorde, hief hij voorzichtig

het hoofd op, totdat hij over de rand van de lage, gebeeldhouwde wand heen kon kijken, die de altaarruimte van het overige van de tempelzaal afscheidde.

De tempel was leeg.

Hij keerde naar de opening terug en riep op zachte toon zijn metgezellen, die een voor een uiterst voorzichtig door de nauwe opening naar buiten klommen. Een ogenblik later stonden zij alle vier in de tempelzaal.

Raffles deed de kleine deur in het benedenstuk van het afgodsbeeld zorgvuldig dicht, na zich te hebben overtuigd, dat hij ze van buiten weer kon openen en daarop liepen ze met grote voorzichtigheid door de tempelzaal naar het voorportaal, dat ook eenzaam en verlaten lag.

Raffles stapte het eerst naar buiten en wierp een blik om zich heen.

Niets te zien. De zón daalde langzaam naar de kim en over een uur zou het donker zijn. Toen wendde hij zich tot zijn metgezellen en zei op ernstige toon:

— De ontdekking van deze onderaardse gang kan heel nuttig zijn, vrienden, voor het geval wij onverhoeds zouden worden overvallen. Ik geloof, dat er nu niets meer in de weg staat voor onze vlucht, maar eerst moeten wij ons hier op verscheidene dagreizen afstand van paarden voorzien, want wij zijn van de dichtstbijzijnde spoorlijn.

— Hoe komen wij aan paarden? vroeg Brand.

— Ik zal ze gaan halen.

— Dan komt u in het grootste gevaar, Sahib, riep Sherah uit. U kunt er van overtuigd zijn, dat Ram Kazilbash overal zijn spionnen heeft die de wegen bewaken en zij zullen u direkt gevangen nemen. En dan is uw lot niet twijfelachtig: de Maharaja zal u laten dood martelen. En ditmaal zal hij wel zorgen, dat u hem niet kunt ontsnappen.

— Ik zal mij weten te vermommen, Sherah, zei Raffles. Wanneer ik mij vermom als inlander, dan zal men mij niet zo gauw ontdekken. Gelukkig spreek ik uw taal vrij goed en ik zal de dichtstbijzijnde plaats, Dailak, weten te bereiken om daar paarden te kopen. Het

moet morgen gebeuren, zo vroeg mogelijk, opdat ik nog in de loop van de dag terug kan keren.

— Laat ik dan meegaan. Ik ken hier de wegen beter dan u, ik zal onmogelijk kunnen verdwalen en ik zal u gidsen.

— Nee, Sherah, want u zou direkt worden herkend. U moet bij mijn twee vrienden blijven; het is werkelijk beter.

— Wat zullen wij nu doen? vroeg Brand, toen Sherah zwijgend achteruit stapte.

— Terugkeren en alles voor onze vlucht klaar maken, antwoordde Raffles kortaf. Ik zal ook een pakpaard meebrengen, want wij zullen wel enige malen moeten kamperen, alvorens wij een station hebben bereikt van de spoorlijn.

— Gaan wij weer door de onderaardse gang terug?

— Ja.

— En de schat?

— Wij zullen meenemen wat een sterk paard kan dragen en de rest zullen wij komen halen als de omstandigheden wat gunstiger zijn. Komt, vrienden, wij moeten nu de handen uit de mouwen steken, zonder tijd te verliezen.

Maar op het ogenblik, dat het viertal de tempel wilde binnengaan, klonk in de onmiddellijke nabijheid van het gebouw een vreselijk gebrul.

De struiken kraakten en het volgende ogenblik stond een reusachtige tijger met zwiepende staart en fonkelende ogen midden op de open plek, voor de tempelingang.

De verschijning van de tijger gebeurde zo plotseling, dat iedereen er volkomen door verrast was.

Raffles rukte zijn buks van de schouder, legde aan, mikte even op het dier en gaf vuur. Maar het monster had zich al gebukt en de volgende sekonde vloog de tijger met een ontzaglijke sprong op en stortte zich op Sherah, die het dichtst bij had gestaan, terwijl de kogel in een boom drong.

De ongelukkige vrouw slaakte een hartverscheurende kreet. De tijger had

haar alleen door zijn gewicht omgegooid zoals een stormwind een strohalm neerslaat en sloeg een van zijn machtige klauwen in de schouder van de jonge Hindoesse.

Raffles bedacht zich geen ogenblik.

Hij smeedt het geweer weg, dat nu nutteloos was, omdat hij bang was, ook de vrouw met zijn kogel te treffen, trok zijn brede en sterke jachtmes en stormde onverschrokken op de tijger toe.

Het roofdier, dat zich net klaarmaakte, zijn scherpe tanden in de hals van zijn slachtoffer te begraven, hief de kop op, stiet een daverend gebrul uit, terwijl hij de grond met zijn staart geselde en keek deze nieuwe vijand met zijn grote, groene ogen woest aan.

Zonder zich te bedenken, stortte Raffles zich boven op de tijger en het volgende ogenblik stak hij zijn jachtmes tot aan het gevest in de nek van het roofdier.

De gewonde tijger liet een gebrul horen, dat mijlen ver in de omtrek moest zijn gehoord, schudde Raffles van zich af, alsof hij een kind geweest ware, sprong op en wilde zich op zijn aanvalser werpen, die enige passen was weggerold. Maar vóór het dier de sprong kon doen, kwam Henderson tussenbeide.

De reus stapte onverschrokken op het roofdier toe, dat alleen ogen scheen te hebben voor Raffles, zette het de loop van zijn revolver tegen het oor en drukte af. Als door de bliksem getroffen, zakte de tijger in elkaar, onder het uitstoten van een rochelende kreet. Het grote dier viel opzij, trok enige malen met de geweldige poten, kromde de nagels, die diepe voren in de grond trokken en blies de laatste adem uit.

Raffles was dadelijk op de been en snelde naar de ongelukkige Sherah, die doodsbleek op de grond lag, met de grote ogen strak gevestigd op Raffles.

Zij bloedde zwaar uit de diepe wond, die de tijger haar met zijn klauwen had toegebracht en scheen ieder ogenblik het bewustzijn te zullen verliezen, zodat Raffles begreep, dat hij snel moest handelen.

Hij maakte de doek los, die de vrouw

om de schouders droeg en die afkomstig was uit de bagage, die de drie reizigers hadden meegenomen en verbond daarmee de wond zo goed als hij kon.

Toen nam hij de jonge vrouw in zijn armen en beval kortaf :

— Op weg, mannen. Wij kunnen nu niet door de tunnel terug, want dat zou haar al te erg vermoeien. Laten wij ons haasten, want wij konden nog wel eens meer van deze roofdieren op onze weg tegenkomen, nu het donker gaat worden.

Nog sterk onder de indruk van dit plotselinge voorval, waarbij Raffles ternauwernood aan de dood was ontkomen, aanvaardden de drie mannen zo snel mogelijk de terugtocht, nu echter de bosweg volgend, waar het al begon te schemeren. Na tien minuten nam Henderson de nu bewusteloze vrouw van Raffles over en zij scheen in zijn geweldige armen niet zwaarder te wegen dan een pop.

Zonder dat er veel gesproken werd liepen de drie mannen zo snel mogelijk verder.

Raffles ging voorop, het geweer in de aanslag, terwijl hij met zijn blikken de duisternis probeerde te doorboren. Dan volgde Henderson met de bewusteloze vrouw en Brand vormde als het ware de achterhoede, die de tros van het leger moest dekken. De duisternis viel snel en het was bijna nacht, toen de kleine stoet de bouwval van de oude tempel bereikte.

Op het ogenblik dat zij de binnenplaats zouden betreden, stond Brand plotseling stil. Zijn scherp oor meende een geluid te hebben opgevangen in het woud, dat zij net hadden verlaten.

Het volgende ogenblik klonk het rauwe gebrul van de jaguar, dadelijk daarna gevolgd door het geblaf van 'n hond.

Een ondeelbaar ogenblik later sprong een van die half getemde luipaarden uit het struikgewas te voorschijn, die de rijke Indiërs gebruiken bij de jacht op herten.

De gouden halsband van het dier glansde in het maanlicht. De luipaard keek Brand een ogenblik met zijn groen

fonkelende ogen aan, dook in het gras neer en maakte aanstalten om zich op hem te werpen, maar bliksemsnel legde de jongeman zijn revolver op de luipaard aan en drukte af. De kogel ging het dier door de hersens en doodde het op slag.

Maar nog had Brand het geluid van zijn eigen schot in de oren, toen er ook in het woud een geweerschot viel en op twee passen naast hem sloeg met een mat geluid een kogel te pletter tegen een brokstuk van een van de zuilen op de tempelbinnenplaats.

— Vervloekt. Zij hebben ons ontdekt! riep Henderson. Oh, die schurken. Zij hebben hun honden op ons afgestuurd.

— Haast je, James, was alles wat Raffles zei.

Hij rende vooruit, zich zo diep mogelijk bukkend en gooide het luik in de hoek van de binnenplaats open.

Henderson holde met zijn last zo vlug hij kon verder en hij mocht zich wel haasten want zijn reusachtige gestalte moest duidelijk zichtbaar zijn in het maanlicht op deze binnenplaats met haar talrijke witte muurgedeelten en zuilen.

Brand probeerde de duisternis te doorboren, maar hij zag niets anders dan een aantal vage gestalten aan de rand van het woud, op ongeveer vijf minuten gaans afstand.

Hij liet zich op één knie neer, bracht zijn geweer aan de schouder en haalde de trekker over. Een snerpande kreet aan de overkant van de plek bewees hem, dat zijn kogel, in het wilde afgevuurd, doel had getroffen.

Vlak achter elkaar klonken drie schoten en in zijn onmiddellijke nabijheid suisdan met 'n geluid de kogels voorbij.

Maar nu bereikte de reus veilig het luik, dat Raffles al had geopend en hij daalde zo vlug hij kon, de stenen trap af en legde de gewonde vrouw neer.

Brand volgde hem op de voet en liet het zware luik boven zijn hoofd dicht vallen.

Zij waren nu betrekkelijk veilig, maar niemand zou kunnen zeggen, hoe lang het zou duren, alvorens het luik ontdekt

werd en dan zouden zij moeten vluchten. Dat zou voor hen zelf weinig te betekenen hebben, maar hoe moesten zij de ongelukkige vrouw meevoeren, die zo vreselijk door de tijger gewond was?

Raffles had direkt het noodverband verwijderd en gaf op zijn gewone, korte, zachte toon zijn bevelen. Henderson kwam met de kleine verbandtas aandragen, Brand bracht fris water. De wond werd gereinigd en nu verbond Raffles haar opnieuw met grote zorgvuldigheid.

Intussen stonden Henderson en Brand aan de voet van de trap op wacht in bijna volslagen duisternis, want Raffles had alleen een kleine lamp laten branden, uit angst dat het schijnsel wellicht door de reten van het luik naar buiten zou dringen en hun aanwezigheid zou verraden aan de mannen van de Maharaja. Want hij twijfelde er geen moment meer aan, dat een toeval de soldaten van Ram Kazilbash op hun spoor had gebracht.

Misschien hadden zij de dode tijger gevonden en de getemde luipaard en de hond hadden het spoor van de vluchtelingen door het woud heen gevolgd.

Zij moesten de kleding van de Europeanen herkend hebben, juist toen deze de binnenplaats van de tempelruïne bereikt hadden.

Er speelde een bittere glimlach om de dunne lippen van Raffles, toen hij op fluisterende toon zei, de blikken gevestigd op het wasbleke gezicht van Sherah:

— Deze ongelukkige vrouw heeft de kennismaking met de Grote Onbekende wel heel duur moeten betalen. Nauwelijks aan de marteldood ontsnapt, wordt zij door een tijger aangevallen en ik kan niet zeggen of het sterke bloedverlies haar niet noodlottig zal worden.

Hij had Sherah een versterkend middel gegeven en bleef nu met de kin in de hand gesteund, het knappe gezicht bekijken.

Het waren ogenblikken van de vreselijkste inspanning, die Charles Brand in lange tijd had doorgebracht, want het luik kon ieder ogenblik worden opengerukt, zonder enige voorafgaande

waarschuwing, daar de voetstappen van de sluipende Indiërs gedempt zouden worden door de dikke laag van stenen en aarde, die zich boven de kelder bevond.

Hij stond in gebukte houding aan de trap, een voet op de onderste trede, alle zenuwen gespannen, de hand om de kolf van zijn revolver geklemd. Nu en dan wierp hij een blik op Raffles en hij bewonderde voor de zoveelste maal de raadselachtige kalmte van deze man, die door niets scheen te kunnen worden verontrust.

Traag kropen de minuten voort. Toen sloeg Sherah plotseling de ogen op en keek Raffles recht in het gezicht.

Zij bewoog even de hand en tastte naar zijn vingers, terwijl zij zacht mompelde :

— Dank. Dank.

— Stil, Sherah, u mag niet spreken, zei Raffles, terwijl hij zijn koele hand op het voorhoofd van de Hindoese legde.

— U hebt nogmaals uw leven voor mij in de waagschaal gesteld, Sahib. U hebt het monster gedood alleen met uw mes gewapend.

— Niet ik doodde de tijger, dat deed een van mijn vrienden, Sherah. Ik verwondde het dier alleen en het zou mij gedood hebben, als mijn metgezel mij niet te hulp was gekomen.

— U wilt uw verdiensten natuurlijk weer kleiner maken dan zij in werkelijkheid zijn, Sahib. Maar waarom staan uw vrienden daar aan de voet van de trap ?

Raffles antwoordde niet direkt en dadelijk verscheen er een angstige uitdrukking op het fijne gezicht van de jonge vrouw.

— Vertel het mij, Sahib, verberg mij niets. Lopen wij gevaar ? Heeft men ons

ontdekt ?

— Nog niet, Sherah, antwoordde Raffles ernstig.

— Nog niet ? Men is ons dus op het spoor ? Dan zijn wij verloren. O, ik smee u, red u zelf door de onderaardse gang en laat mij hier achter, ik zou u alleen maar in uw bewegingen belemmeren.

— Wij verlaten u niet. Kunt u werkelijk denken, Sherah, dat wij zo laf zouden zijn, u in handen te laten vallen van uw vreselijkste vijand ?

— Hij is het dus ? Hij nadert ? Hij heeft ons bijna gevonden ?

— Nog niet, Sherah, misschien zullen zijn mannen het luik niet vinden en dan is er nog niets verloren. Hoe gevoelt u zich nu ?

— Een beetje duizelig, zo licht in mijn hoofd en mijn slapen kloppen als hamers.

— Gelooft u dat u zou kunnen lopen ? vroeg Raffles, ofschoon hij zelf wel wist, dat dit heel moeilijk zou zijn, zo niet helemaal onmogelijk zou zijn.

— Als u het nodig vindt, dat ik loop, dan zal ik lopen, vreemdeling. Ik ben echter bang...

— Praat nu niet meer, Sherah, het is werkelijk beter voor u.

De jonge Hindoese wierp Raffles een dromerige blik toe uit haar grote, zwarte ogen, sloot ze toen langzaam en wendde een weinig het bleke gezicht af.

Raffles liep op de punten van zijn voeten naar de stenen trap en vroeg toen :

— Hoe staat het er mee ? Niets gehoord ?

— Nog niets, Edward. Maar dat is ook bijna onmogelijk, antwoordde Charles "rand. Ik wilde dat er een eind kwam aan deze spanning, alles is beter dan deze onzekerheid.

HOOFDSTUK V.

DE ONTSNAPPING

Er was inderdaad absoluut niets te horen daarboven. En toch was het bijna zeker, dat de soldaten van de Maharaja nu op de binnenplaats waren en daar een nauwkeurig onderzoek instelden.

De man scheen buitengewoon helder en het kon niet anders of zij hadden op deze plek de vluchtelingen moeten zien verdwijnen.

De dode luipaard zou trouwens alle onzekerheid wegnemen.

Er zou misschien geruime tijd voorbijgaan, alvorens zij het luik hadden gevonden in de hoek vol schaduw.

Maar niemand kon zeggen of zij niet zouden wachten tot het dag werd en dan zouden zij, na lang zoeken, ten slotte de verroeste ijzeren ring wel vinden, waaraan het luik kon worden opgetrokken, ofschoon Henderson die al enige dagen geleden zorgvuldig met kalkgruis had ingesmeerd, om hem zo weinig mogelijk bij de omgeving te laten afsteken.

De drie mannen beraadslaagden enige ogenblikken en begonnen toen zo geruisloos mogelijk de nodige maatregelen voor de vlucht te treffen.

Zij verdeelden de munitie, zodat ieder over een honderdtal schoten beschikte, laadden enige onmisbare kampeerbenodigdheden op hun rug, staken hun messen in de gordels en maakten zich klaar om de kelder te verlaten.

Raffles was naar Sherah toegelopen, had haar voorzichtig van de grond ge-

tild en droeg haar nu naar de pilaar, waarvan Brand het mechanisme al had laten werken.

De kleine deur sprong open en uiterst voorzichtig liet men de gewonde vrouw door de opening zakken, totdat zij veilig, maar kreunend van pijn en doodsbлек de bodem van de schacht had bereikt, waar de nauwe tunnel begon.

Als laatste van allen wrong Henderson zich, zuchtend en hijgend als zoeven, opnieuw door de nauwe opening, nadat hij zijn revolvertas had moeten afdoen.

Het deurtje in de pilaar werd zorgvuldig gesloten, twee zaklantaarns werden aangeknipt en de zware tocht begon.

In bukkende houding droegen de drie mannen, elkaar om beurten afwisselend, telkens met zijn tweeën de gewonde vrouw door de onderaardse gang. Zij hielden zich deze keer niet op bij het altaar, dat de schatkamer verborg, maar haastten zich verder, om zo vlug mogelijk buiten het bereik van hun vijanden te komen.

Met moeite werd Sherah langs de nauwe trap in het binnenste van het afgodsbeeld naar boven gebracht en tenslotte voorzichtig neergelegd achter het houten, ongeveer een meter hoge schot, dat de altaarruimte van de tempelzaal afscheidde.

De tempel was alleen verlicht door

een albasten lamp, die maar een flauw licht verspreidde. Tot geluk van de vluchtelingen was er op dit ogenblik niemand in de tempel en het was ook niet waarschijnlijk, dat er die avond nog iemand zou komen.

Toch vond Raffles het niet veilig op die plek en hij bleef zoeken, totdat hij, op tien passen afstand van de tempel een klein gebouwtje had ontdekt, dat niets anders was dan de stal, waar de heilige offerdieren, die net een week tevoren geslacht waren, gestald werden.

Er lag een dikke laag stro op de vloer en in een hoek van dit gebouwtje werd voor de gewonde een zacht bed gespreid.

Sherah slaakte een diepe zucht, toen zij eindelijk rustig kon gaan liggen, wierp Raffles een dankbare plicht toe, greep ineens zijn hand en bracht die snel aan haar lippen, terwijl zij mompelde :

— U bent goed. U bent een dapper, een edel man.

— Probeer nu te slapen, want alleen volkomen rust kan u genezing brengen. Ik zal een van mijn vrienden bij u achterlaten om u te beschermen.

— U gaat weg ? vroeg Sherah met een angstige uitdrukking in de ogen.

— Een kort poosje. Ik kom gauw terug.

— Wilt u mij niet vertellen, waar u heen gaat ?

— Naar uw vijanden.

— Waarom dan toch ?

— Omdat ik paarden nodig heb en die denk ik bij hen te kunnen vinden, antwoordde Raffles kortaf.

— Maar zij zullen u vermoorden, riep de jonge vrouw, terwijl zij Raffles met sidderende hand bij de pols greep.

— Wij zullen wel oppassen, wij zullen voorzichtig zijn en met list te werk gaan, antwoordde Raffles. Ik heb echter beslist paarden nodig, want de situatie is nu dreigend geworden. Zonder paarden kunnen wij ons onmogelijk uit de voeten maken en wij kunnen ook niet een toevlucht zoeken in de onderaardse gang met zijn bedompte lucht en zonder voldoende voedsel. Maar mocht ik niet terugkeren, dan, zal de vriend, die ik bij

u achterlaat u desnoods met opoffering van zijn eigen leven redden.

— Als u niet terugkeert ? Maar u moet terugkeren. Ik zal sterven als u mij alleen laat.

— U zult leven en gelukkig zijn, wanneer u maar eenmaal buiten het bereik bent van de man, die u heeft willen doden, dan zal dit alles voor u alleen nog een boze droom zijn. U zult het binnen korte tijd vergeten.

— Vergeten ? U meent dat ik dit zou kunnen vergeten ? Maar wat bent u dan toch voor 'n mens ? Kunt u niet in mijn hart lezen ? Hebt u zelf een hart ?

— Spreek niet verder, Sherah. Alsblijft, het is beter. Probeer te slapen, zeg ik u nogmaals, ik ga nu en ik hoop terug te komen, ik hoop u in een betere toestand aan te treffen, dan waarin ik u verlaat.

— U hoopt het ? Ga dan, doe dan wat u van plan bent en keer bij mij terug, want ik...

Zij voltooide de zin niet, maar gleed langzaam weer achterover op het stro en brandende tranen vloeiden van onder de gesloten oogleden over de zachte wangen.

Raffles keek nog een ogenblik op de gewonde neer, wendde zich toen zuchtend om en liep met gebogen hoofd naar Brand en Henderson, die in een tegenovergestelde hoek van de stal op fluisterende toon een gesprek met elkaar voerden.

Hij legde zijn hand op de schouder van de reus, draaide zijn hoofd om, zodat hij hem recht in de ogen kon kijken en zei :

— Luister eens, James. Je zult hier blijven, bij onze beschermelingen en je moet over haar waken. Ik weet, dat ik je een hele zware taak toevertrouw, want vijanden kunnen je overvallen, mensen zowel als wilde dieren en ik weet niet, voor wie wij het meest bang moeten zijn.

— Ik zal over haar waken, mylord.

— Ik reken op je. Mijnheer Charles Brand en ik gaan weg en zullen proberen ons van enige paarden meester te maken, die wij beslist nodig hebben, om

onze vlucht te kunnen voortzetten. Zijn wij binnen drie uur niet terug, dan zijn er dingen gebeurd, die onze terugkeer onmogelijk maken en dan zal op jouw schouders de taak rusten, deze ongelukkige vrouw te redden, aan wie wij heel veel hebben goed te maken, want door ons toedoen is zij in deze vreselijke situatie geraakt.

— Ik zal handelen, zoals u het mij hebt opgedragen, mylord. Ik zal die vrouw redden.

— Geef mij dan de hand, James.

Hij maakte snel zijn hand los en wendte Charles, die al klaar stond met de kleine tas, waarin de twee vrienden hun vermomming meevoerden, wat pruiken, baarden en kleurmiddelen.

Zij verlieten ijlings de stal en zochten een donkere plek op, waar zij snel hun gezicht een bruine tint gaven, overeenstemmende met die van de bewoners van deze streek.

Zij deden alles uit, wat hun aanwezigheid voortijdig zou kunnen verraden, zoals de lichtgele beenstukken en hun dassen en waren nu klaar om met de gevaarlijke onderneming te starten.

Daar een geweer toch praktisch zou zijn en hen alleen in hun bewegingen zou belemmeren, staken zij alleen hun revolver bij zich en in hun gordel stak het brade jachtmes.

Raffles wierp nogmaals een blik op het kleine, lage gebouw, waar hij zijn beschermeling en Henderson had moeten achterlaten en zei toen op zachte toon :

— Laten wij gaan, Charles.

— Geloof je, Edward, dat die kerels nog steeds op dezelfde plaats zijn ? vroeg Brand op zachte toon.

— Ik geloof niet, dat zij al weg zullen zijn. Zij zullen blijven zoeken, totdat zij het luik ontdekt hebben.

— En dan ?

— Dan zullen zij de kelder doorzoeken en er niemand vinden. Maar ook daar zullen zij nog de nodige tijd besteden, omdat zij inzien, dat wij toch ergens gebleven moeten zijn en niet door de grond kunnen zijn gezakt. Zij zullen dus bepaald en met grote ijver naar een

geheime uitgang zoeken en dat zal, hoop ik, wel zo lang duren, dat wij gelegenheid vinden, de kerels die boven op de grond zijn gebleven onverhoeds te overvallen.

Raffles en Brand liepen om de tempel heen, tot zij de voorkant bereikt hadden en sloegen toen het bospad weer in.

Van de dode tijger was geen spoor meer te ontdekken, de soldaten van de Maharaja hadden het reusachtige dier zeker weggesleept, want de huid zou door hun meester zeker op hoge prijs worden gesteld.

De twee mannen moesten de grootste voorzichtigheid in acht nemen, want het gevaar was niet denkbeeldig, dat hier in de onmiddellijke nabijheid nog andere tijgers zouden zwerven.

Zwijgend liepen zij naast elkaar verder, lettend op ieder geluid, terwijl hun ogen op het door de maan verlichte bospad gericht waren. Zij stapten door zo snel zij slechts konden en nog geen half uur later hadden zij de ruïne van de tempel bereikt. Zij hadden het laatste gedeelte van de weg bijna kruipend afgelegd, want zij moesten er nu ieder ogenblik op voorbereid zijn, op 'n schildwacht te stuiten. Aan de rand van het bos richtten zij zich voorzichtig op en staarden naar de binnenplaats van de tempel, die nu vol grillige schaduwen was, veroorzaakt door het schijnsel van de maan op de afgebrokkelde muren en de halverwege ingestorte draagzuilen.

Het duurde niet lang of hun scherpe blik had een donkere groep ontdekt, waarin leven scheen te zijn : het waren een tiental paarden, vastgebonden in de schaduw van een dicht bosje.

De beide mannen raadpleegden elkaar met een blik en kropen toen langzaam naar de donkere groep toe, zoveel mogelijk in de schaduw blijvend. Er verstreken tien minuten en toen konden zij de paarden duidelijk onderscheiden. De dieren graasden rustig ; zij waren gezadeld en van hun hoofdstel voorzien. Alleen de bidden waren losgemaakt en duidelijk was het zachte gerinkel hoorbaar van de kinkettingen, bij het aanraken van de grond.

Van een bewaker zagen de twee mannen niets en toch was het bijna zeker, dat de Hindoes de paarden niet onbewaakt zouden hebben achtergelaten, al dachten zij niet anders of de vluchtelingen moesten zich ergens onder de grond verborgen hebben.

Zij kropen nog een paar meters door en toen hield Brand plotseling verschrikt op; hij was bijna over een bewegingloos lichaam gestruikeld, dat daar was uitgestrekt.

Raffles boog zich over de gedaante heen.

— Een Hindoe, een soldaat van Ram Kazilbash en dood. Het is waarschijnlijk de man, die jij zelf een paar uur geleden hebt neergelegd, met een toevalstreffer, zei hij koeltjes. Nu, de kleren van deze schavuit kunnen ons van pas komen.

Hij ontdeed de Hindoe snel en zonder enig geluid te maken, van zijn hoofd-doek en zijn wijde overkleed, dat met een brede gordel om het middel werd dichtgehouden, waarna ook zijn brede, kromme dolk, waarna de sluiptocht verder ging.

Zij waren nu nauwelijks twintig passen van de paarden verwijderd en nog altijd hadden zij geen bewaker gezien.

Maar plotseling legde Raffles zijn hand op de arm van Brand: zijn scherpe blik had in de halve duisternis iets zien bewegen aan de voet van een tamarindeboom; het was een menselijke gestalte, die daar neergehurkt zat, de armen op de knieën leunend, het hoofd voorovergebogen.

Raffles gaf Brand een wenk en beiden slopen op de man toe.

Het gerammel van de bittens en paardetuigen doofde volkomen het zachte geluid van hun nadering en zij konden de Hindoe besluipen, zonder dat zij zichzelf verrieden.

En ineens, met een sprong als van een tijger, stortte Raffles zich op zijn prooi en sloeg beide armen om zijn keel. Met een wonderlijke kracht wist de Hindoe zich echter op te richten en met een woeste beweging trok hij zijn kris uit de gordel en stak met zoveel kracht in

achterwaartse richting, dat hij Raffles zonder enige twijfel gedood zou hebben, wanneer de stoot raak was geweest. Nu echter drong de kris bijna een decimeter diep in de stam van de tamarindeboom: de man was ontwapend. Wel probeerde hij zijn kris weer uit de stam te trekken, maar hij bereikte niets anders dan dat de gegolfde kling middendoor brak. De man opende de mond om een kreet te slaken, maar de armen van Raffles hielden zijn keel in een stalen schroef.

Brand kwam dichterbij, nam de man zijn hoofddoek af, scheurde er snel een stuk van af en duwde dit de Hindoe als een soort prop in de mond, terwijl hij hem met de rest van de doek bond.

Daarop bond hij snel de blote bruine armen van de man op zijn rug en snoerde vervolgens de enkels van de man bij elkaar, zodat hij geen stap zou kunnen doen.

De zo machteloos gemaakte Hindoe keek zijn beide aanvallers beurtelings aan met blikken van machteloze haat en zijn zwarte ogen gloeiden als kolen vuur in het bruine, magere gezicht.

Raffles en Brand echter lieten geen tijd verloren gaan.

De worsteling had maar enige seconden geduurd, maar niemand kon zeggen of zij niet gehoord was.

Zij moesten dus snel handelen. Zij kozen vlug vier van de beste paarden uit, bevestigden hun het bit in de bek en wierpen zich in de zadel, terwijl zij ieder een paard aan de teugel meevoerden. Maar hoe snel alles ook gegaan was, Raffles had de kleren van de gedode Indiër niet prijs gegeven.

Nauwelijks in de zadel gezeten gaven zij hun paarden de sporen en de dieren stoven over de open plek, die de tempelruïne van de bosrand scheidde. Zij bereikten snel het bospad weer en hoefden nu maar een half uur te rijden, alvorens de tempel van Vishnoe weer voor hen opdoemde, geheimzinnig glanzend in het zilveren maanlicht. Zij reden om de tempel heen, stegen haastig af en bonden de paarden aan de takken van een vijgeboom.

Zij liepen daarna snel naar de stal toe

nadat Raffles zacht het bekende sein had laten horen : de kreet van de nachtuil.

De deur werd op een klier geopend en het eerste wat er te zien was, was de glinsterende loop van een revolver.

— Doe dat wapen maar weg, James, zei Raffles glimlachend. Wij zijn het.

Direkt werd de deur verder geopend en de brede gestalte van Henderson vertoonde zich op de drempel.

Een diepe zucht van opluchting klonk er, toen hij Raffles en Charles Brand herkende.

En uit de grond van zijn hart klonk

het :

— Goddank dat u weer terug bent, mylord. Ik heb moeilijke ogenblikken doorgemaakt, dat verzeker ik u.

— Er heeft toch geen aanval plaats gehad, James ? vroeg Raffles ongerust.

— Niet van mensen tenminste, mylord. Maar de dieren zijn hier ook zo vriendelijk niet, in dit land. En ik wil u maar even zeggen, dat ik een beleg te doorstaan heb gehad van vier koningstijgers. Zij zijn nog geen kwartier geleden afgemarcheerd en ik heb er een aangeschoten, dat weet ik zeker.

HOOFDSTUK VI.

DE BEDOLVEN SCHAT

Op het gezicht van Raffles tekende zich grote ongerustheid af, toen hij dit nieuws uit de mond van de trouwe reus hoorde.

De reizigers bevonden zich dus nog steeds in 'n uiterst gevaarlijke situatie, want het zou hoogst onvoorzichtig zijn, nu te proberen te ontkomen, terwijl de kans groot was, dat de verscheurende dieren nog altijd in de onmiddellijke omgeving rondslopen, aangelokt door de lucht van de mensen. Zij zouden stellig de paarden ook al heel gauw ruiken en misschien terugkeren.

In geen geval mocht Raffles de zwaar gewonde vrouw bloot stellen aan het gevaar van een nieuwe aanval van de roofdieren.

Hij besloot dus, althans tot het aanbreken van de dag te wachten.

Maar ook de paarden moesten in veiligheid gebracht worden, nu zij ze met

zoveel moeite hadden veroverd. De stal was echter groot genoeg om er de dieren te kunnen onderbrengen, die blijkbaar erg nerveus waren. Zij hadden de oren in de nek gelegd, in hun ogen lag een dodelijk verschrikte uitdrukking en zij snoven met wijd opengesperde neusgaten de lucht op. Er was geen twijfel mogelijk of hun instinct had hen gewaarschuwd, dat er tijgers in de buurt waren. De dieren werden dus snel in de stal gebracht en de deur werd gesloten.

Daarop wendde Raffles zich direkt tot Sherah, die met wijdopen ogen en nog altijd erg bleek op haar rustbed van bladeren lag, het hoofd steunend op een, met een mantel bedekte tas, boog zich over haar heen en vroeg op zachte toon :

— Hoe is het nu met u, Sherah ?

— Ik voel mij al veel beter, Sahib, antwoordde de jonge vrouw, terwijl haar

slanke vingers naar de hand van haar redder zochten.

— Bent u niet bang geweest, toen de tijgers een aanval op de stal deden?

— Ik was niet erg angstig, Sahib. Uw vriend was helemaal niet bang en hij schertste en lachte. Hij zei, dat er geen gevaar bestond, zolang er niet minstens veertig tijgers waren en zo stelde hij mij gerust.

— Ik hoop, dat zij nu niet terugkomen, Sherah, want het allerliefst had ik direkt onze vlucht voortgezet, wanneer u maar in staat bent de vermoelensissen van een langdurige rit te doorstaan. Ik ben echter bang, dat wij deze nacht nog hier zullen moeten blijven, tot het dag wordt. Wij zullen ons dan beter kunnen verdedigen tegen de verscheurende dieren.

— Ik zie, dat u paarden hebt, Sahib? zei de vrouw, met een blik op de dieren, die nu rustig bij elkaar stonden in een hoek van de stal.

— Ja, Sherah, het ging gemakkelijker dan ik dacht; wij hebben de waker kunnen overvallen en wij hebben hem weten te binden en te knevelen, voor hij lawaai kon maken.

— Wat niet uitsluit, Sherah, dat die booswicht mijn vriend bijna aan zijn kris had gegeren, liet Charles Brand zich horen. Hij stootte als een dolle achter zich en zijn dolk drong wel een decimeter diep in een boomstam.

De vrouw huiverde, toen zij deze woorden hoorde en de greep van haar tengere vingers om de hand van Raffles werd vaster. Toen sloot zij weer de ogen, blijkbaar vermoeid en slaakte een diepe zucht. Raffles maakte zijn hand zacht los, richtte zich op en wierp een blik door een brede reet in de wand van de stal.

De atmosfeer was buitengewoon drukkend en sedert enige ogenblikken was de maan achter 'n zwarte wolk verdwenen.

Een groot aantal vogels vloog angstig piepend en sjilpend heen en weer en enige dozijnen apen slingerden als dol langs de boomstammen op en neer.

Brand was naast Raffles komen staan

en vroeg nu verwonderd:

— Wat scheelt die dieren toch? Zouden zij de tijgers ruiken?

— Vogels zijn nooit bang voor tijgers, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Nee, het is iets anders. Ik geloof, Charles, dat er een van die geweldige onwennen op komst is, die meestal niet erg lang duren in deze streken, maar dan ook zo hevig zijn, dat men er zich in Europa geen voorstelling van kan vormen. Zij gaan meestal vergezeld van een ware wolkbreuk, die het land over tientallen mijlen in een ogenblik blank zetten. Ik wilde, dat 'wij al veilig in Dakar waren.

— Kunnen wij dan nu niet opbreken?

— Nu minder dan ooit. Je kent de onwennen in deze streken niet. Het zou levensgevaarlijk zijn nu te gaan proberen een veiliger oord te bereiken dan deze stal is. Van kamperen zou geen sprake zijn, bedenk dat wel.

Op dat ogenblik, juist toen Raffles had uitgesproken, klonk in de verte een rommelend geluid, dat Brand verschrikt deed uitroepen:

— Daar barst het onweer al los.

— Nee, Charles, nog niet, dat is het gebrul van een tijger, antwoordde Raffles. Kijk maar eens naar de paarden.

De dieren hadden de kop opgeheven en stonden te trillen op de fijne benen, onder alle tekenen van schrik. Het was maar al te duidelijk, dat zij het gebrul van hun vijand hadden herkend.

Enige minuten verliepen in stilte en toen klonk het gebrul nogmaals, maar nu luider en blijkbaar veel dichterbij.

Raffles had zijn geweer gegrepen en laadde het kalm. Brand en Henderson volgden dadelijk zijn voorbeeld en ieder van hen zocht een opening in de wand op, groot genoeg om er de loop van het geweer door te kunnen steken en te kunnen mikken.

De paarden rukten aan hun halsters, maar wonderlijk genoeg werden zij dadelijk veel kalmer, toen Sherah hun met zacht vleierende stem in de taal van haar land enige woorden toeriep. Zij trappeldden niet langer en het rukken aan de halsters hield op.

— Ik ben blij, dat de paarden zich kalm houden, mylord, merkte Henderson op. Het is wel een aardige stal, zolang de vier paarden zich kalm houden, maar hij wordt wel wat klein, als zij hier een fox-trott gaan dansen. Als wij ons tegen tijgers moeten verdedigen, dan is het beter, als wij niet door een van die beesten daar in de hoek in onze ribben worden geschopt.

Nauwelijks was Henderson uitgesproken of van heel dichtbij klonk opnieuw een luid gebrul, dat dadelijk beantwoord werd door een andere tijger, die zich blijkbaar een weinig verderaf bevond.

De man verschoot zich nog altijd achter een wolk en het was heel moeilijk, nu buiten iets te onderscheiden.

Maar Charles Brand had een zaklantaarn aangeknapt en richtte het licht door een van de brede kieren in de stal, naar buiten.

Hij keerde de lichtbundel naar alle richtingen en plotseling, als bij toverslag verscheen de kop van een koningstijger, wiens ogen knipperden, toen de lichtbundel ze trof.

Raffles bedacht zich niet lang. Hij bracht zijn geweer aan de schouder, stak de loop door de spleet in de wand, mikte even... Het schot knalde, de tijger maakte een geweldige luchtsprong, onder het uitstoten van een vreselijk gebrul en viel toen neer op een paar meters afstand van de stal. De kogel had hem precies tussen de ogen getroffen en hem zo goed als onmiddellijk gedood.

Nauwelijks hadden de vrienden zich hiervan kunnen overtuigen, of het licht van de zaklantaarn verflauwde en ging toen plotseling uit.

Vergeefs drukte Brand op het knopje, de lamp weigerde, de batterij was blijkbaar leeg.

Nu zouden zij in het donker moeten blijven, want ook de twee overige zaklampen hadden de dienst al een dag tevoren gestaakt. De stal werd nu alleen verlicht door een kaarslantaarn, die een onzeker licht verspreidde.

De tijgers waren allen in de buurt, daaraan viel niet te twifelen. Zij ble-

zen van woede, als reusachtige katten en het schurend geluid van hun raspige tongen over de scherpe tanden was duidelijk hoorbaar. Zij geselden hun flanken met hun staart en angstwekkend klonk hun gebrul, toen zij het lijk van de gedode tijger besnuffelden. Hun gedaanten waren maar heel vaag zichtbaar en vergeefs hadden de drie mannen een paar keer hun geweren afgeschoten.

In de duisternis waren de kogels over de lichamen van de reusachtige roofdieren heengevlogen.

Een paar keer wierp een van de tijgers zich tegen de deur en het was goed, dat die van stevige planken was vervaardigd en gesloten met twee dwarsbalken, anders had zij zeker het geweld van die sprongen niet kunnen weerstaan.

Wie echter kon zeggen, hoe lang de deur bestand zou blijken te zijn tegen de scherpe nagels van de roofdieren.

De paarden lieten een klagend gehinnik horen en lieten zich nu ook niet meer gerust stellen door de vleierende woorden van Sherah. Zij schopten woest achteruit en de wanden van de houten hut kraakten.

Een ogenblik later zou de situatie nog bedenkelijker worden.

Want plotseling klonk er boven hun hoofden een eigenaardig geluid, waarvan de vluchtelingen de betekenis maar al te gauw begrepen. Een van de tijgers had zich met een sprong op het dak weten te werken en bewerkte nu met zijn scherpe nagels de houten planken. Het zou zeker geen half uur duren of het roofdier zou de planken vernield hebben.

Een kwartier verstreek, zonder dat er een schot gelost werd, want in de steeds dichter wordende duisternis viel niets te onderscheiden.

Wel echter hoorden de vluchtelingen steeds duidelijker het verschrikte gekrijs en het zinneloos heen en weer gefladder van de dodelijk ontstelde vogels, die niet tot bedaren schenen te kunnen komen.

De drukkende stilte had plaats gemaakt voor een eigenaardig geluid, te weeggebracht door het ritselen der

kurkdroge bladeren, want de wind was sinds een half uur opgestoken en nam ieder ogenblik in kracht toe.

Intussen ging de tijger op het dak onvermoeibaar verder met zijn nagels de planken te bewerken.

Plotseling klonk er een krakend geluid en een reusachtige klauw verscheen door een gat in een van de planken. De klauw bewoog zich snel heen en weer, waarbij de nagels beurtelings verdwenen en weer te voorschijn kwamen, alsof zij iets probeerden te grijpen.

De paarden schenen nu verlamd te zijn van schrik en hadden zich dicht opeen gedrongen in een van de hoeken van de stal, terwijl zij elkaar in hun doodsangst bloedig beten.

Raffles had zijn revolver getrokken en doorboorde de klauw met een kogel. Met een luid gebrul, dat de stal deed trillen, trok de tijger zijn gewonde klauw terug en begon direkt opnieuw, nu nog feller dan eerst, de planken van het dak met zijn nagels te vernielen.

De deur wankelde onder de herhaalde sprongen van de twee overige tijgers en de hele stal scheen in zijn voegen te kraken, door het gewicht van de elkaar in een hoek verdringende paarden. Wat er gebeurd zou zijn, als er niet plotseling op onverwachte wijze een algehele verandering van de toestand was ingetreden, is niet te zeggen.

Want plotseling scheurde een verblindende bliksemstraal de inktzwarte wolken en bijna tegelijkertijd klonk een ratelende donderslag van ongekende hevigheid.

Alsof dit een sein was geweest, begon het te stortregenen.

Een ogenblik hield het krabben op het dak op en toen konden de vluchtelingen duidelijk zien, hoe de tijger met een lenige sprong van het dak wipte. Dadelijk daarna bewees het geluid van brekende takken, dat de drie roofdieren met grote sprongen wegrenden, vluchtend voor het onweer.

Maar al waren de vier vluchtelingen ontkomen aan het gevaar, door de verscheurende dieren te worden overrompeld, daar dreigde er nu een, dat niet

minder angstjagend was.

Want met alles vernietigende hevigheid was het tropische onweer losgebarsten. De wind was met onbegrijpende snelheid tot de kracht van een orkaan aangewakkerd, de hemel werd onafgebroken verscheurd door verblindende bliksemschichten en de donder rolde bijna zonder onderbreking, met 'n geweld, waarvan westerlingen zich geen voorstelling kunnen vormen.

Met dikke stralen viel de regen met een oorverdovend lawaai uit de hemel neer en in een oogwenk stond de omgeving onder water, ofschoon de grond door de langdurige droogte volkomen uitgedroogd was en het water aanvankelijk gretig had verzwolgen.

Er vormden zich beekjes, die langs de stal heenstroonden, die met opzet op een soort stenen fundament was gebouwd, ongeveer een halve meter hoger dan de omgeving.

Raffles keek met gefronst voorhoofd door de grote spleet in de wand naar buiten en bleef vele minuten lang onbeweeglijk in dezelfde houding staan.

Toen wendde hij zich tot Sherah, die stil in een hoek lag en vroeg :

— Wat denkt u van dit onweer, Sherah, als dochter van dit land ?

— Onweten in deze streken zijn van een ontzettende kracht, Sahib, die iedere beschrijving te boven gaat, vooral wanneer het geruime tijd achtereen droog is geweest. De rivieren treden dan vaak buiten hun oevers, zware bomen worden ontworteld, het vee verdrinkt in de weiden en vaak zijn er honderden mensenlevens te betreuren, want maar al te dikwijls komt de watervloed met een alles overrompelende snelheid omhoog en sleurt alles met zich mee. Het is wel eens gebeurd, dat hele dorpen met hun lemen en rieten hutten letterlijk van de aardbodem werden weggevaagd, binnen een tijdsverloop van een half uur.

— Duren dergelijke onweten lang ?

— Soms een uur, soms verscheidene dagen. Maar hoe korter de duur, Sahib, hoe heviger meestal de aard van het onweer en hoe ernstiger de gevolgen. Wij

zijn hier in een streek, die door talrijke rivieren, grote en kleine, doorsneden wordt en vroeger is het al eens voorgekomen, dat het water, opgezweept door de hevige wind, tot aan Sonaripur door-drong en daar talrijke kelders deed onderlopen.

Een krakend geluid deed de vrouw verschrikt ophouden.

Brand rende naar de opening in de wand en zag nog juist hoe een reusachtige dadelpalm door de bliksem getroffen, langzaam voorover boog en toen ter aarde stortte, nee, toch niet helemaal, want de kruin bleef rusten op een gedeelte van de tempel.

Het volgende ogenblik zou een andere boom getroffen kunnen worden en niemand kon zeggen of de stal dan niet het slachtoffer zou zijn.

Toch was er geen denken aan, het kleine houten gebouw op dit ogenblik te verlaten. Het was stevig gebouwd en het zou de kracht van de wind nog geruime tijd kunnen weerstaan.

Henderson had snel het gat in het dak, door de tijger gemaakt, zo goed en zo kwaad als het ging, dichtgestopt met stro, bladeren en takken, die hij in de stal had gevonden, maar het was te voorzien dat het niet lang zou duren of de regen zou deze noodbedekking gauw hebben weggespoeld.

De paarden trilden van angst, maar stonden nu onbeweeglijk bij elkaar en wachtten blijkbaar gelaten hun lot af.

Het geweld van het onweer nam nog toe en de donder ratelde zo aanhoudend en alles overstemmend, dat het voor de vluchtelingen onmogelijk was, zich voor elkaar verstaanbaar te maken.

En steeds breder werden de beekjes die zich gevormd hadden, steeds hoger steeg het water, dat de uitgedroogde bodem onmogelijk kon verzwellen.

Niets wees er op, dat het onweer spoedig zou bedaren; integendeel, het scheen elke minuut nog in hevigheid toe te nemen.

Met gekruiste armen stond Raffles in het midden van de stal.

Tegen mensen kon hij het altijd opnemen, maar ook hij stond machteloos

tegenover de woede van de elementen, die zich nergens ter wereld in zo 'n omvang en kracht uit als in de tropen en meer in het bijzonder in deze streken van India.

Alleen Centraal-Afrika is in dit opzicht te vergelijken met Nepal.

Het water stroomde nu als een bruisende bergstroom voorbij en de regen bleef in gordijnen water neerplassen, met een ontzaglijk lawaai.

Zelfs toen het onweer minder werd, bleef de regen de aarde geselen met een onbeschrijflijke kracht.

Het was duidelijk, dat de naburige rivieren onmogelijk al dit water konden verzwellen en buiten hun oevers waren getreden.

Op deze tamelijk hoog gelegen plek stond het water nu ruim een voet hoog en men was bang, dat het nog hoger zou stijgen.

Toen besloot Raffles, zonder tijd te verliezen, in de richting van Sonaripur te gaan, dat op een hoogvlakte gelegen was en dus veilig zou zijn tegen de overstroming.

Hij mocht de gewonde vrouw in geen geval blootstellen aan het gevaar hier te verdrinken.

Want van zo 'n gevaar was inderdaad al sprake: de wind joeg het water op tot ware golven, de tijd drong en men moest zo snel mogelijk deze gevaarlijke plek verlaten.

Raffles wendde zich tot Sherah, onderzocht de wond, vernieuwde hetverband en vroeg toen op zachte toon:

— Voelt u zich sterk genoeg, Sherah, om weg te gaan? Het water komt nog steeds hoger en niemand kan zeggen, wanneer hier een einde aan komt.

— Ik ga waar u gaat, Sahib.

— Breng dan de paarden naar buiten, James, beval Raffles op zachte toon. En jij, Charles, zoek onze bagage bij elkaar maar neem alleen het allernoodzakelijkste mee.

De donder rommelde nog heel in de verte en slechts nu en dan verlichtte een felle bliksemstraal de inktzwarte hemel.

Terwijl de voorbereidselen voor de af-

tocht werden gemaakt, was de regen geleidelijk minder geworden, maar het was duidelijk, dat op enige kilometers afstand het hemelwater nog altijd met dikke stralen neergutste. Het kwaad was gebeurd, de meeste rivieren en hun schatplichtige zijtakken waren buiten hun oevers getreden en hadden het land mijlen in het rond onder water gezet.

De paarden werden in de donkere nacht naar buiten gebracht. Raffles tilde Sherah behoedzaam op en plaatste haar vóór zich op het zadel. De bagage werd op een van de paarden geladen en de tocht begon. Tot de knieën door het water wadend, door hun instinct in de goede richting geleid, liepen de paarden langzaam.

Sherah leunde met gesloten ogen, een vage glimlach om de lippen, tegen de borst van Raffles, die haar met één hand ondersteunde en met de andere zijn paard mende.

Na een half uur ongeveer bereikten zij de bouwval van de oude tempel, maar daar was nu niet veel meer van te zien, want alles was door het water overstroomd.

— En die schat ? vroeg Brand.

— Die is voor ons verloren, Charles, antwoordde Raffles. Kijk maar eens.

Hij wees met uitgestrekte vinger naar een soort stroomversnelling, waar het water zich met luid geraas in een uitholling van de bodem scheen te storten.

— Wat is dat ? vroeg Brand.

— Dat is de onderaardse gang, waar het rivierwater zich nu met geweld instort, antwoordde Raffles. Het water heeft eerst de bodem los gewoeld en is door het luik en de reten in de holle pilaar in de gang doorgedrongen. De tunnel is over een grote lengte ingestort en daarmee de schatkamer. Ik betwijfel, of die wel ooit weer kan worden teruggevonden. Wij zullen het intussen proberen, later, nu niet. Nu moeten wij eerst buiten bereik komen van de elementen en dan heb ik nog een woordje te spreken met Ram Kazilbash.

Raffles wendde zijn blik af van de plek en vroeg op zachte toon aan de vrouw, die tegen zijn borst rustte :

— Zeg mij eens, Sherah, kent u hier in deze streek niet iemand, die u sympathiek is, dat hij of zij u enige dagen zou willen opnemen en onderdak verlenen ?

— U gaat weg ?

— Voor korte tijd, Sherah, antwoordde Raffles haastig. Ik kom terug om u in veiligheid te brengen, wees daar zeker van. Maar het is absoluut nodig, dat eerst uw wond over is.

— Ik ken een oude vrouw, niet ver van de stad, die mij blindelings is toegedaan. Zij heet Marjah en woont helemaal alleen in een kleine hut aan de rand van het bos. De Hindoes hebben veel ontzag voor haar : zij denken, dat zij in verbinding staat met boze geesten...

— Dan breng ik u voorlopig naar die vrouw. Zij zal over u waken, tot ik weer bij u ben en dan breng ik u hier vandaan, zó ver, dat de Maharaja u niet meer zal kunnen bereiken.

Sherah zei niets, maar sloot opnieuw de ogen en slaakte een zucht, terwijl zij zich opnieuw tegen de borst van de Grote Onbekende nestelde.

De tocht werd voortgezet. Langzamerhand nam de hoogte van het water af en na een rit van bijna drie uren liepen de paarden droogvoets : men naderde de residentie van de Maharaja van Dacca.

Raffles hield zijn paard in, dat tekenen van vermoelens begon te geven en vroeg, zich over de half slapende vrouw heenbuigend :

— Vertel ons, hoe wij de hut van Marjah kunnen bereiken, Sherah.

— U moet het smalle pad volgen, dat aan de voet van die heuvels daar loopt. Na tien minuten zult u de hut zien liggen onder een grote vijgenboom.

Raffles gaf zijn vrienden een wenk en de paarden sloegen de aangewezen weg in. De vrouw bleek zich niet te hebben vergist. Het pad voerde inderdaad naar een lage hut van hout en riet, die steun leek te zoeken bij een reusachtige vijgenboom. Ze stegen allemaal af en Sherah werd voorzichtig naar de deur van de hut gedragen.

Raffles klopte aan en na enige ogen-

blikken werd de deur geopend door een vrouw, zo verschrompeld en tanig, dat het niets dan vel over been was. Naderhand hoorde Raffles, dat Marjah de eerbiedwaardige ouderdom van honderd en tien jaren had bereikt.

Zij bleek echter nog uitstekende ogen te hebben, want zelfs in het donker herkende zij de gewonde vrouw bijna direkt. Zij bukte zich over Sherah heen, streek haar het haar uit het voorhoofd en sprak haar liefkozend toe, zoals men met een kind doet. De jonge Hindoese werd naar binnen gedragen en op een bed van bladeren, bedekt met tijgerhuiden neergelegd.

De oude vrouw werd, zover nodig, op de hoogte gebracht en haastte zich, een papje te maken van geneeskrachtige kruiden, waarvan de wonderbaarlijke uitwerking zich snel genoeg zou doen gelden.

Pas toen Raffles zich had overtuigd, dat de jonge vrouw rustig sluimerde, onder de invloed van een drank, die de oude vrouw had klaargemaakt, nam hij Henderson terzijde en deelde hem op fluisterende toon zijn plannen mee.

De twee mannen vermoenden zich nu snel, Raffles als Hindoe-soldaat, de reus in een soort witte tunica, die Raffles in een hoek van het vertrek had gevonden.

Beiden maakten hun gezicht bruin, keken hun wapens na en stonden nu klaar voor de gevaarlijke onderneming.

De oude vrouw had zwijgend toegezien, zonder iets van deze kleedpartij te begrijpen.

Raffles liep nu op Brand toe en zei zich van de Franse taal bedienend :

— Binnen drie uren ben ik terug, of ik kom niet terug...

— Is het nodig, dat je dit doet, Edward? vroeg Brand bijna onhoorbaar.

— Ja, antwoordde Raffles kortaf. Die man moet gestraft worden en ik weet op dit ogenblik geen betere straf voor hem, dan hem van een deel van zijn schatten te beroven.

Hij drukte Brand krachtig de hand, die hem met een bezwaard hart zag vertrekken en verliet met Henderson de hut.

Zij bestegen twee van de snelste en minst vermoeide paarden en reden vlug naar een plek in het woud, vanwaar zij het paleis het best ongemerkt zouden kunnen naderen. Daar gekomen, stegen zij af, bonden de paarden aan een boom en slopen voorzichtig naar de achterkant van het paleis.

De nacht was donker en het zou nog verscheidene uren duren, voordat de dag zou aanbreken. Zij doken in het hoge gras en luisterden.

Na enige ogenblikken werden de zachte voetstappen hoorbaar van een schildwacht, die aan de voet van de muur heen en weer liep.

Zij wachtten tot de man vlak bij hen was gekomen, richtten zich plotseling op en wierpen zich op hem. Binnen enkele sekonden was de man gekneveld en zo stevig geboeid, dat hij zelfs geen vinger kon verroeren.

Vlug renden Raffles en Henderson naar de hoektoren en klauterden over de muur op dezelfde plek, waar de reus en Charles Brand enige dagen geleden de stoutmoedige beklimming van de toren hadden ondernomen.

Zij stonden nu op een volkomen donkere binnenplaats en richtten nu hun schreden naar een kleine, lage deur, die toegang gaf tot de achterste vertrekken van het paleis, waar alles in diepe rust scheen te zijn.

Raffles haalde 'n fijne loper te voorschijn en had binnen enkele ogenblikken het slot van de deur geopend.

De twee mannen stapten voorzichtig naar binnen. Zij stonden aan het begin van een smalle door een olielampje verlichte gang. Aan het einde daarvan konden zij vaag het benedenste gedeelte zien van een stenen trap. Zij bleven enige minuten doodstil op dezelfde plek staan en luisterden met alle inspanning. Daar zij echter absoluut niets hoorden, gingen zij op hun tenen verder. Onder aan de trap stonden zij opnieuw stil, om pas enige minuten later verder te sluipen. Zij bereikten, na de trap opgeklommen te zijn, een breed portaal, waarop verscheidene, prachtig gebeeldhouwde deuren uitkwamen.

Raffles herkende direkt de deur van de grote zaal, waar hij voor de Maharaja had moeten verschijnen. Hij wist, dat daarnaast de zaal lag waar de kostbaarheden van de machtige heerser werden bewaard. En daarnaast weer lag het grote, prachtig ingerichte slaapvertrek.

Raffles sloop op de deur van de rechtszaal toe, maar hij ontdekte, dat zij gesloten was en toch moest die deur open, om in het vertrek te komen, waar het goud en de juwelen bewaard werden.

En toen hij nog nadacht over de beste manier om in dat vertrek door te dringen, klonken er ineens naderende voetstappen op een andere brede hoofdtrap.

— Ga voor de deur staan en kruis je armen, beval Raffles fluisterend. En doe niets voor ik het je beveel.

Dadelijk ging de reus naar de brede deur van de rechtszaal staan en kruiste de armen.

Raffles volgde aan de andere kant zijn voorbeeld en daar stonden zij onbeweeglijk, als wachters, de gebronsde gezichten flauw beschenen door het licht, dat uit een albasten lamp van de zoldering straalde.

De voetstappen klonken nu al in de gang en een ogenblik later verschenen er twee soldaten van de lijfwacht, die blijkbaar de ronde deden.

Een ogenblik bleven zij verrast stilstaan bij het zien van de twee onbeweeglijke schildwachters, maar zij lieten zich bedriegen en liepen blindelings in de val...

Toen zij dichterbij waren gekomen en een van hen zijn lantaarn ophief, om te zien, wie de onbekende wachters voor de deur van de rechtszaal waren, sprak Raffles vlug een paar woorden, die alleen voor Henderson begrijpelijk waren en duwde op hetzelfde ogenblik de man met de lantaarn een doek met een bedwelmende stof onder de neus.

De man wilde de doek wegduwen, maar hij was te laat; een ondeelbaar ogenblik later zeeg hij bewusteloos neer, terwijl de lantaarn uit zijn hand gleed en uitdoofde. En vóór zijn makker nog goed en wel begreep wat er gebeurde,

had Henderson hem met een enkele vuistslag geveld, zodat hij als een lege zak neerplofte.

Maar hoe kort het gevecht ook had geduurd, het scheen in de zaal te zijn gehoord. Er klonk een geschuifel van voetstappen, de deur werd opengerukt en een slaperig hoofd verscheen om de deurkier. De doek met chloroform kwam juist van pas om dit hoofd als bij toverslag te doen verdwijnen. Het bleek toe te behoren aan een soldaat, die de wacht had moeten houden in de rechtszaal.

Zonder zich te bedenken, stapten Raffles en Henderson over het bewegingloze lichaam heen en slopen de zaal in, die verlicht werd door een tweetal lampen.

Zij liepen haar in haar volle lengte door en openden de deur van de schatkamer, net toen de deur van de slaapkamer openvloog en Ram Kazilbash op de drempel verscheen, met verwarde baard, in nachtgewaad, een kromme sabel in de vuist.

Ook hij was blijkbaar gewekt door het gerucht van de korte worsteling.

— Nu, ik geloof wel, dat wij nu in de meerderheid zijn, geachte Maharaja, zei Raffles glimlachend. Met die fraaie sabel zult u tegen mijn revolver niet veel uitrichten. Nee, uw mond dicht, want ik zweer u, dat ik u neerleg als een hond. Ha, u herkent mijn stem schijnbaar? Des te beter. Dan weet u waarom ik hier kom. Nee, niet om te doden, zoals de uitdrukking van uw gezicht schijnt te verraden. Ik kom u alleen maar bestelen. Bind en knevel die bruine duivel eens, vriend James.

Henderson liet het zich geen twee keer zeggen, maar stapte met het opgeruimdste gezicht van de wereld op de Maharaja toe en begon met hem met een enkele ruk zijn zwaard af te nemen.

En terwijl Raffles Ram Kazilbash met zijn revolver in bedwang hield, bond Henderson hem met de nodige spoed en grote handigheid zijn armen op de rug, na hem een doek in de mond te hebben gepropt, om hem het schreeuwen te beletten.

— Het prettigste werk, dat ik in lan-

ge tijd gedaan heb, zei de reus grinnikend. Sta stil, bruine satan, of ik hak je met je eigen sabel aan snippers. Zo en nu je benen ook nog tegen het weglopen. Klaar, mylord.

Raffles had zwijgend toegekeken en liet zijn blikken nu in het rond gaan.

Hij had gauw enige prachtig bewerkte kasten ontdekt, waarvan de sloten niet lang weerstand konden bieden aan zijn vaardige hand.

Zij bleken gevuld te zijn met gemunt goud, juwelen van allerlei aard en sle-raden van goud en zilver.

Hij greep haastig een sterke zak, die op de vloer van een van de kasten lag en begon die te vullen met wat zijn hand voor het grijpen vond.

Tien minuten later was alles afgelopen en er bevond zich in de schatkamer letterlijk niets meer, wat de moeite van het meenemen waard was...

De twee mannen wierpen nog een blik op de machteloze heerser, die hen met een gloeiende blik vol woeste haat aankeek en verlieten haastig het vertrek.

Zij verlieten het paleis op dezelfde manier als zij er waren binnengedrongen en vonden hun paarden rustig grazend op de plek, waar zij ze hadden vastgebonden.

Een uur later waren zij met de buit veilig in de hut van Marjah teruggekeerd, net toen het dag begon te worden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De fatale koffer

Een kast vol

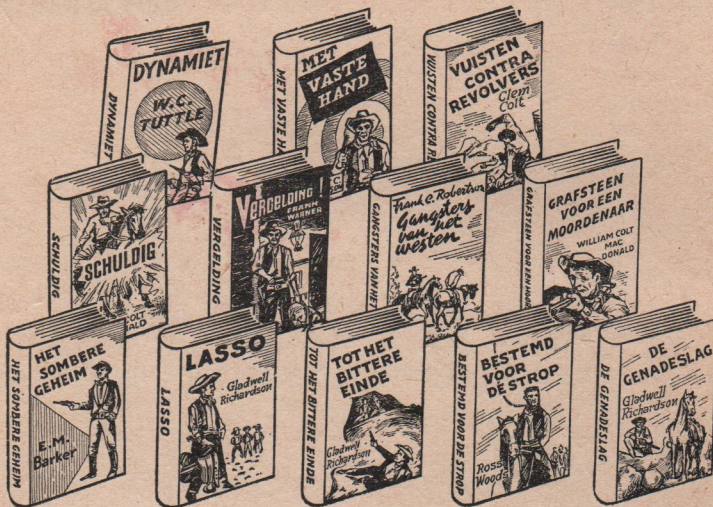
WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Het sombere geheim** door E. M. Barker. — 2. **Vuisten contra revolvers** door Clem Colt. — 3. **Grafsteen van een moordenaar**. — 4. **Schuldig**, beide door William Colt Macdonald. — 5. **Lasso**. — 6. **Tot het bittere einde**. — 7. **De Genadeslag**, alle door Gladwell Richardson. — 8. **Gangsters van het Westen**. — 9. **Met vaste hand**, beide door F. C. Robertson. — 10. **Dynamiet** door W.C. Tuttle. — 11. **Vergelding** door Frank Warner. — 12. **Bestemd voor de strop** door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266